

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Quart període

C - 179

Divendres, 18 d'abril de 1997

Comissió del Síndic de Greuges

PRESIDÈNCIA DE LA I. SRA. M. CARME VIDAL I XIFRE

Sessió núm. 3, segona i darrera reunió

Í N D E X

Informe

del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1996 (Continuació) (p. 3)

SESSIÓ NÚM. 3.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i tres minuts. Presideix la Sra. Vidal i Xifre, acompanyada del vicepresident, Sr. Bustos i Garrido, i del secretari, Sr. Portabella i Calvete. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Argilés i Serres, Sra. Bruguera i Bellmunt, Sr. Carrera i Pedrol, Sr. Escudé i Pladellorens i Sr. Espadaler i Parcerisas, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Barenys i Martorell, Sra. Geli i Fàbrega i Sr. Oliart i Pons, pel G. Socialista; Sr. Aige i Sánchez, Sra. Montserrat Culleré i Sr. Vilardaga González, pel G. P. Popular; Sra. Mayol i Beltran i Sra. Tolosana i Cidón, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i Sr. Ridao i Martín, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió el síndic de Greuges, Sr. Anton Cañellas i Balcells, acompanyat de l'adjunt del Síndic, Sr. Enric Ricard Bartlett i Castellà, de la secretària general, Sra. Elisabeth Abella i Roca, i del cap del Gabinet, Sr. Xavier Bover i Font.

La presidenta

Senyors diputats, síndic, persones que l'acompanyen, reprenem la sessió. Bon dia.

Informe del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1996 (continuació)

Com vàrem dir ahir, avui farem la segona part i, per tant, l'actuació o la intervenció del síndic serà sobre l'anàlisi específica dels diferents apartats de la segona part de l'Informe, secció 2. Hi haurà des d'ordenació del territori fins al punt 9, les queixes privades o inconcretas, pàgines 11661 a 11814, i les conclusions sectorialment més rellevants, pàgines 11616 a 11619.

Per ordenar el debat, i tal com ahir parlàvem amb els diferents portaveus dels grups, farem intervenció del síndic, hi haurà intervenció de cada grup parlamentari –han demanat poder intervenir diferents diputats de cada grup: la Mesa no hi veu inconvenient i, per tant, sent sectorial ens sembla que es pot fer una interpretació generosa del Reglament; el que sí que, com ahir, com que el temps està limitat per grup a deu minuts, avisarem als deu minuts, sense ser rigorosos, avisarem als deu minuts i llavors cada grup que faci el millor ús possible del temps–, pararem la sessió perquè el síndic pugui preparar les respostes i després la tornarem a reprendre amb les respostes del síndic.

Sense més, passem la paraula al senyor Cañellas.

El síndic de Greuges (Sr. Anton Cañellas i Balcells)

Il·lustre senyora presidenta, il·lustres senyors membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, l'ordre del dia d'aquesta segona reunió de la sessió de compareixença per analitzar l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya, estableix, com ha dit ja la presidenta, que la dedicarem al comentari de la segona part de l'Informe, en particular de la secció segona, «Ordenació del territori» fins a la novena, «Queixes privades».

En aquesta exposició seguiré la seqüència de seccions i de capítols de l'Informe i em referiré a algun dels aspectes que hem tractat i que es recullen en les que anomenem «consideracions sectorialment més rellevants». Com dèiem ahir, aquestes consideracions intenten ser una síntesi a manera de conclusió d'allò que s'ha desenvolupat a través dels temes i la narració de les resolucions de les queixes i de les actuacions d'ofici, que normalment pretenen la solució del cas que s'ha plantejat, però que en ocasions el transcendeixen mitjançant les recomanacions o suggeriments de caràcter general.

Arran de la tramitació de les diverses queixes que havíem rebut en relació amb els ajuts previstos en els successius plans d'habitatge, vam constatar que les qüestions plantejades es repetien, tot i que la nostra intervenció havia contribuït a resoldre alguns casos concrets; és per això que vam iniciar una actuació d'ofici, pàgines 11665 a 11666. La investigació practicada ens va permetre concretar alguns problemes en relació amb la informació als sol·licitants i amb la tramitació dels ajuts. Com a conclusió, vam efectuar un seguit de suggeriments al Departament de Política Territorial.

Atès que les subvencions a fons perdut per la compra d'habitatges de protecció oficial tenen sentit si se'n pot disposar en el moment de la transmissió, s'ha d'habilitar el mecanisme més senzill i menys costós al beneficiari, per tal que aquest ajut sigui eficaç. En aquest sentit, un dels suggeriments fou el de promoure la modificació legislativa que permetés deduir de l'impost sobre la renda de les persones físiques, o bé de l'IVA o bé l'impost sobre transmissions patrimonials la subvenció concedida.

A les pàgines 11665-11666 tenen el comentari d'aquesta actuació. Voldria destacar, tanmateix, que valoro positivament l'esforç que va efectuar l'Administració catalana per millorar la informació i la gestió, tot i la subsistència dels problemes en relació amb l'agilitat en els pagaments de les subvencions.

Quant a l'urbanisme, recordar que per tal que l'ordenació del territori dissenyada pel planejament sigui real i efectiva cal que les administracions implicades exercixin les seves competències en matèria de disciplina urbanística. En aquest sentit, cal destacar la importància de l'actuació dels municipis com a administració més propera a la realitat urbanística. Això no obstant, a Catalunya, molts nuclis municipals no disposen de recursos tècnics ni econòmics suficients per desenvolupar la seva tasca urbanística i, en conseqüència, s'ha d'enfortir el suport en aquestes administracions.

Les qüestions ambientals que se'ns plantegen per escrit o en forma de consulta personal o telefònica es decanten majoritàriament cap a les activitats classificades; això no obstant, també es van rebent assumptes relatius a l'àmbit de les infraestructures i de les decisions estratègiques sobre l'ordenació del territori, l'aprofitament dels recursos i el desenvolupament sostenible.

Algunes de les actuacions relacionades amb el medi ambient requereixen la utilització de normes de caràcter tècnic que exigeixen una preparació que excedeix l'àmbit estrictament jurídic en el qual acostuma a actuar l'oficina del Síndic. És per això que es va signar un

conveni de col·laboració amb el Col·legi d'Enginyers Industrials de Catalunya, l'octubre de 1996, que s'ha començat a utilitzar ja l'any 1997. Ahir la diputada senyora Bruguera s'hi referia.

En matèria d'activitats classificades hem de tornar a dir que, en general, en el cas que la queixa sigui justificada i malgrat que s'acrediti un incompliment flagrant de la normativa, la solució triga a arribar. En conseqüència, la valoració de l'eficàcia de l'actuació administrativa no és suficientment bona. Tanmateix, és cert que també hem trobat administracions que s'impliquen àmpliament en la resolució de l'objecte del conflicte buscant les solucions més adequades per satisfer les pretensions justes dels reclamants.

L'última de les conclusions de l'Informe de 1996 en aquesta matèria diu –i lleigeixo literalment–: «Pensem que la indeterminació competencial en matèria d'aigües residuals comporta un conflicte entre els administracions potencialment competents i tot sovint això col·loca els ciutadans en situació d'indefensió davant la inactivitat de totes elles.» A les pàgines 11678-11679 es troba el comentari de la recomanació al Departament de Medi Ambient en relació amb la normativa atribuïda de competències en matèria d'aigües residuals.

Com han pogut veure, aquesta recomanació porta causa de la queixa d'un col·lectiu de veïns que manifestaven la seva disconformitat amb la manca d'una actuació efectiva de diverses administracions públiques en relació amb l'estancament d'aigües residuals en un tram d'una riera. Tal com es queixaven els ciutadans, vam poder constatar que, efectivament, en els termes que s'exposava a l'Informe cap administració es considerava competent per intervenir, amb la consegüent indefensió d'aquests ciutadans sotmesos a un indefinit pe·legrinatge administratiu.

Finalment, un cop estudiades les diferents normes invocades per cadascuna de les administracions afectades, vam adreçar-nos de nou directament al Departament de Medi Ambient, el qual va recomanar que com a màxim organisme competent en la matèria del seu nom i sempre amb un to de total respecte a l'autonomia dels ens locals, promogués una modificació normativa per tal d'establir una regulació més adequada i precisa en la matèria objecte de la queixa.

Aquesta recomanació no fou acceptada pel Departament per entendre que només és competent per promoure i elaborar normatives dins del seu àmbit competencial i en el present cas en resultaven afectats altres departaments, com també l'Administració local. El Departament citat ens indicà que entenia que el millor camí a seguir seria que nosaltres mateixos, l'oficina del Síndic, el Síndic, traslladéssim aquesta iniciativa al Parlament de Catalunya. Doncs bé, atès que entre les nostres facultats està la de recomanar al Parlament l'estudi de modificacions legislatives serveixin aquestes paraules per posar de manifest, senyores diputades, senyors diputats, aquesta problemàtica.

La tipologia de les queixes presentades pels ciutadans dins del camp tributari no presenta diferències remarcables respecte als exercicis anteriors i la majoria d'aquestes queixes que s'han incrementat, més que el fons

de l'actuació fiscal i impositiva, fa referència a qüestions formals o de procediment.

Dins de les qüestions formals o de procediment, les actuacions de les administracions més sovint detectades pel Síndic com a incorrectes són les referents al recurs de procediment de constrenyiment, la resistència o la inèrcia en la correcció d'errors materials i la manca de resposta a peticions i recursos dels ciutadans. La resposta de les administracions afectades per les queixes ha estat en general receptiva a les nostres consideracions, cosa que em complau manifestar.

En l'àmbit de la sanitat hem assenyalat que cal completar la reforma de l'atenció primària i de l'especialitzada per tal com la convivència dels dos sistemes, el reformat i el no-reformat, afecta l'assistència sanitària dels ciutadans i dificulta la coordinació i el bon funcionament dels dos nivells esmentats.

El sol fet de constatar les millores introduïdes pel centre d'atenció primària i els corresponents equips d'atenció primària que hi treballen, quant a serveis i qualitats d'atenció, posa en situació de desigualtat, certament, no de desatenció, els ciutadans atesos en la xarxa no reformada.

En aquest sentit, els canvis de metge de capçalera a possibles afectats pel fet de residir en una determinada zona o la no-integració dels metges en els equips d'atenció primària ens motivà a recomanar el desplegament reglamentari de l'article 6 de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya pel que fa al dret a la lliure elecció de metges i estendre'l als serveis especialitzats.

Durant l'any 1996 hem realitzat diverses actuacions d'ofici en relació amb el tractament dels malalts psiquiàtrics. Ultra les recomanacions concretes en relació amb els visitats, entenem que cal seguir avançant en la reconversió dels hospitals psiquiàtrics per a una correcta atenció als malalts mentals i a la integració plena de l'assistència psiquiàtrica i salut mental en el sistema sanitari general. D'altra banda, amb motiu de les queixes que hem continuat rebent sobre les llistes d'espera, hem reiterat els suggeriments ja fets al Departament de Sanitat i Seguretat Social i publicats a l'Informe de 1995.

Sens perjudici de no haver estat acceptada pel Departament de Sanitat i Seguretat Social la fixació de terminis màxims per a les intervencions quirúrgiques, hem tornat a reiterar la recomanació d'adoptar les corresponents mesures per pal·liar aquests problemes i que s'informi els interessats de les previsions reals d'intervenció en el temps, així com una gestió transparent de les esmentades llistes, la qual cosa comentem en les pàgines 11710-11712.

El problema del dèficit en el finançament de la sanitat condiona les mesures que es poden adoptar per tal de millorar el nivell de les prestacions. És per això que cal destacar els esforços realitzats per tal d'aconseguir un millor ús dels recursos disponibles. En aquest sentit valorem molt positivament que el Departament de Sanitat hagi acceptat les nostres consideracions sobre la informació als afectats per la sida i coordinació entre els òrgans de l'Administració implicats.

Com han pogut veure, són diverses les qüestions a les quals ens hem referit en matèria de consum, però vull posar l'accent en les resolucions en la prestació de serveis públics. El règim dels serveis públics ultrapassa la vessant contractual i ha d'incloure una normativa que vetlli pel respecte de l'interès general subjacent a tot servei públic prestat per una entitat privada. Per això hem insistit que és important que l'Administració pública competent instrumenti una reglamentació clara i comprensible tant en els usuaris com en les empreses concessionàries.

En diverses qüestions ens hem adreçat a empreses concessionàries de serveis públics recaptant la informació necessària per fixar la posició de la institució i, si calia, formular el suggeriment consegüent a l'Administració tutelar, bé per intentar trobar amb la concessionària una solució de tipus medial, sempre amb l'objectiu de millorar la prestació del servei públic en qüestió, incidint també en la transparència de la pròpia gestió.

A títol d'exemple, en les pàgines 11717-11719 poden trobar un suggeriment al Departament d'Indústria, Comerç i Turisme en relació amb el nou sistema de pagament fix mensual del consum d'electricitat, que els puc dir que poc després de tancar la redacció de l'Informe ha estat acceptat i un altre suggeriment a Túnels del Cadí, Societat Anònima, també acceptat.

La majoria de les queixes reflectides en la secció de «Treball i pensions» fan referència a possibles disfuncions de les entitats gestores d'àmbit estatal, la qual cosa implica –com cada any– la col·laboració i coordinació amb la institució constitucional del Defensor del Poble. Així, les queixes sobre eventuals drets i prestacions gestionades per l'INSS, l'Inem, Fogasa i la Tresoreria General de la Seguretat Social han estat objecte de l'esmentada coordinació i col·laboració, com també una actuació d'ofici sobre pensions no contributives.

D'altra banda, han estat objecte de revisió per part nostra els òrgans i organismes del Departament de Treball sobre diverses qüestions objecte de queixa en matèria de treball, seguretat i higiene en el treball o formació ocupacional. Una d'aquestes actuacions que s'exposa en l'Informe va tenir per objecte el control per part del Departament de Treball de les empreses de treball temporal.

Ens hem ocupat també de la protecció econòmica de la viduïtat. En aquest sentit, han pogut veure la recomanació als departaments de Treball i de Benestar Social en relació amb la pensió no contributiva de viduïtat i les consideracions efectuades en relació amb les pensions de l'extingit règim SOVI. Aquesta última és una qüestió competència de les Corts Generals, però ens ha semblat necessari comentar-ho en l'Informe al Parlament de Catalunya. Les vídues que perceben una pensió de l'extingit règim SOVI han d'optar entre seguir-la percebent o cobrar la pensió de viduïtat derivada de la mort del cònjuge. El problema ja l'hem reflectit en molts informes al Parlament, però continuem rebent queixes. Tot i entendre que el caràcter residual de les pensions a càrrec de l'extingit SOVI és en l'origen d'aquesta situació i que no implica una discriminació constitucionalment il·legítima, considerem que el legislador no hauria d'ignorar la conveniència d'esmenar-la.

Per concloure la referència a pensions tot donant un contrapunt positiu, assenyalar que la solució proposada per nosaltres, en coordinació amb el Defensor del Poble, per al col·lectiu de sacerdots i religiosos secularitzats, a la qual ens referíem en l'Informe de 1993, ha estat acollida pel Ministeri de Treball i Afers Socials, com comentem a la pàgina 11737.

En el capítol dedicat a serveis socials de l'Informe, abordem diverses qüestions referents a aquesta part del sistema de l'estat del benestar. Ens referim en especial a allò que afecta els disminuïts físics i psíquics, la gent gran, les persones en situació de pobresa i enguany dediquem un apartat a valorar el suport que des dels poders públics es presta a les famílies nombroses. La conclusió a què hem arribat és que els ajuts a les famílies nombroses, que tenen cobertura en l'article 39.1 de la Constitució, són insuficients i que, en un àmbit on sembla haver-hi una coincidència general que és convenient adoptar aquestes mesures de suport, cal fer un esforç per tal que sigui una realitat.

En la mesura que els serveis socials acostumen a atendre aquells conciutadans i conciutadanes nostres que estan immersos de manera permanent o temporal en una situació de feblesa relativa en relació amb allò que en condicions normals en podríem dir la mitjana de nivell de vida, tots els grups als quals ens referim en aquesta part de l'Informe mereixen una especial atenció, encara que, per raó del temps disponible, ara només en destacaré algun.

Hem fet algunes consideracions sobre els avenços i sobre les mancances en la integració en la societat de les persones afectades per alguna disminució, en particular en relació amb la supressió de barreres arquitectòniques, de transport i de comunicació. Hem posat en coneixement del Departament de Benestar Social les dades obtingudes de les nostres visites a diverses residències de disminuïts psíquics de Catalunya, a fi de contribuir a la millora dels esmentats serveis i a la garantia dels drets dels residents. En algun cas hem hagut de significar els problemes que per a les persones residents s'han derivat de l'inacabat procediment de traspassos de la Diputació de Barcelona a la Generalitat de Catalunya.

Com vostès saben, l'Assemblea de les Nacions Unides va proclamar l'any 1996 Any internacional de la pobresa. Doncs bé, a casa nostra, en el nostre país, persisteixen situacions de pobresa, fruit de desequilibris econòmics, socials i personals, que fan palesa la necessitat de mantenir i potenciar un sistema de protecció social que actuï tant en el camp de la prevenció com en el de l'atenció a les persones desprotegides. Si la coordinació dels recursos sempre és necessària, encara ho és més en una època de contenció pressupostària, i és per això que diem que cal un esforç especial de coordinació entre els diferents àmbits d'actuació pública i privada, per tal que l'aplicació dels recursos disponibles sigui més eficaç.

Durant l'any 1996 han prosseguit les nostres actuacions que afecten els menors en situació de risc social, independentment de la reassignació de competències en matèria de menors al Departament de Justícia, el qual

torna a tenir assignades les tasques de protecció i tutela en general. Les queixes més significatives han estat les referents a qüestions que afecten el procediment d'adopcions, lliurament de certificats d'idoneïtat i criteris seguits per l'Administració competent en la selecció de les famílies que han fet la sol·licitud d'adopció. En l'Informe han trobat una ressenya de les nostres recomanacions al Departament de Justícia, i en particular a la Direcció General d'Atenció a la Infància, sobre aquesta matèria. Aquestes actuacions van ser prèvies a la publicació del Reglament de protecció de menors deseparats, aprovat pel Decret 2/1997, de 7 de gener; amb posterioritat –i per raó del període en què es contrau aquest Informe, ja no s'hi reflecteix–, hem formulat noves consideracions al Departament de Justícia, tot insistint en la línia de les formulades anteriorment.

També hem rebut queixes en les quals els pares o familiars s'oposen a la mesura acordada en relació amb la guarda i custòdia de l'infant. Finalment, hem continuat o bé iniciat actuacions en relació amb els problemes que afecten els menors, i així hem tornat a insistir sobre l'aparició d'informació sobre menors en els mitjans de comunicació, els missatges publicitaris que especialment se'ls adrecen, i hem continuat les visites a diferents centres d'acolliment. Enguany, fruit d'aquestes visites, fem unes consideracions relatives a l'accés d'aquests infants al món del treball i als problemes de fracàs escolar. Aquestes consideracions, en bona part, en bona mesura, reiteren les que vam efectuar l'any passat.

En l'àmbit d'ensenyament, aquest any les queixes han estat condicionades per la preocupació de tots els sectors que integren la comunitat educativa per la implantació durant el curs 1996-1997, i amb caràcter generalitzat, de l'etapa secundària del nou sistema educatiu derivat de la LOGSE. Quasi totes les queixes reflecteixen la preocupació de pares, alumnes i professors per la implantació d'aquest nou sistema, en molts casos desconegut quant a les principals característiques, preocupació que d'altra banda es planteja sempre que es produeix una modificació, i que és justificada quan afecta un dret bàsic per al desenvolupament de la persona, com és el dret a l'ensenyament. Aquesta manca d'informació ja la vam detectar el 1995, i ja llavors –i aquest darrer curs amb més intensitat– vam suggerir al Departament d'Ensenyament que incrementés els esforços per explicar les característiques del nou sistema a la comunitat educativa.

En primer lloc, les queixes afecten les infraestructures necessàries per a la implantació del nou sistema. El Departament d'Ensenyament va optar per unir en unes mateixes instal·lacions tots els cicles de l'etapa d'educació secundària. Això comportava que els alumnes, i també els professors, haguessin de ser traslladats dels centres de primària als instituts, amb la corresponent necessitat de preveure unes instal·lacions adequades: s'han plantejat al Síndic queixes relacionades amb mancances a les instal·lacions, les quals han estat objecte d'investigació per part de la institució. També hi ha hagut molts municipis que han expressat al Síndic de Greuges la seva preocupació per l'emplaçament d'aquestes noves instal·lacions i pels projectes i inversions que preveu el Mapa escolar.

D'altra banda, el trasllat dels alumnes a altres municipis va comportar l'aprovació d'una normativa sobre el transport i el menjador escolar. El Govern de la Generalitat va assumir el compromís de facilitar el menjador i el transport gratuït als alumnes que es veien obligats a desplaçar-se del seu municipi. Aquest compromís ha comportat paral·lelament un augment del nombre de queixes en relació amb els ajuts de transport i menjador per raons socioeconòmiques, que aquest any han estat limitats, la qual cosa ha afectat especialment els municipis de població dispersa, que no disposen en alguns casos d'altres mitjans de transport públic. Això no obstant, el Departament d'Ensenyament va acceptar la nostra recomanació sobre la gratuïtat del transport escolar en centres d'educació especial concertats.

Aquestes han estat les principals qüestions objecte de queixa de pares, alumnes i municipis, però –com d'altres anys– també l'any 1996 s'han presentat queixes per l'accés a determinats centres: els promotors qüestionen l'aplicació de certs criteris d'admissió; també hi ha hagut queixes per la manca de mesures de protecció de les famílies nombroses en l'àmbit de l'ensenyament. En aquest sentit, hem conclòs que els criteris d'admissió en centres docents s'han revelat poc adequats per compatibilitzar el criteri de la lliure elecció dels centres pels pares amb la necessària fixació d'un límit a aquesta llibertat, atès l'alt grau de frau detectat en l'aplicació del criteri preferent de proximitat del domicili al centre; d'altra banda, valorem positivament la resposta del Departament d'Ensenyament a la nostra recomanació per tal que la condició de família nombrosa sigui un criteri complementari per a l'admissió d'alumnes en centres docents, recomanació que ha acceptat expressament.

En l'àmbit de l'ensenyament universitari, les queixes més destacades afecten al cost de l'ensenyament. L'aprovació per part del Govern de la Generalitat de Catalunya d'un decret que regula el cost dels serveis universitaris, que preveu un recàrrec per a les persones que accedeixen a uns segons estudis universitaris, ha estat motiu d'un bon nombre de queixes. L'aplicació d'aquesta mesura, que ha estat molt criticada pels alumnes, ha volgut ser justificada pel comissionat per a Universitats i Recerca en l'elevat cost dels estudis, que només en una proporció molt baixa són assumits per l'alumne. Nosaltres, de moment, hem demanat al comissionat per a Universitats i Recerca que adopti mesures perquè siguin retornats els diners de recàrrec almenys als alumnes que havien iniciat aquests estudis abans del curs 1996-1997, als quals també se'ls ha aplicat, en absència d'un règim transitori. L'adopció d'aquestes mesures ha de comportar un acord entre les universitats i el comissionat d'Universitats i Recerca, atès que són aquelles les que van aplicar el recàrrec en compliment del Decret i ara han d'assumir el retorn dels imports ingressats. Les notícies que tenim són que les universitats estan efectuant aquestes devolucions.

Així mateix, ha generat queixes la no-aplicació, per manca d'informació, dels beneficis de famílies nombroses a les universitats. Ja veuen que els ajuts a les famílies nombroses són una qüestió que enguany hem tractat des de diverses perspectives.

A part d'aquestes queixes relatives al cost dels estudis universitaris, n'hi ha hagut de relatives a la manca de places a les universitats catalanes. Aquesta qüestió, que un any i un altre any ha estat objecte de queixes davant d'aquesta institució, va portar que en l'Informe de l'any 1995 informéssim dels suggeriments formulats al comissionat per a Universitats i Recerca per tal d'adequar, en la mesura possible, la capacitat dels centres a la demanda social. En resposta a aquells suggeriments, el comissionat per a Universitats i Recerca va correspondre amb un estudi sobre la situació dels estudiants que, malgrat aprovar les proves d'accés, no han obtingut plaça a la universitat: segons el mateix estudi, la majoria d'aquests estudiants han completat la seva educació per altres mitjans. Considerem que l'actual sistema d'accés a la universitat no compleix el que se n'espera, i que això ha de conduir que les administracions públiques competents es replantegin el sistema d'accés.

També s'han rebut queixes que qüestionen els nous plans d'estudis aprovats per les diferents universitats, i el seu règim d'adaptació, el comentari de les quals també han pogut trobar a l'Informe.

En l'epígraf de normalització lingüística, aquesta per nosaltres és una qüestió molt important, i a hores d'ara, a més a més, de molta actualitat. La nostra tasca entenc que consisteix a dir-los quines són les queixes que ens arriben i, en conseqüència, repetiré literalment la conclusió que hem recollit en l'Informe. La utilització del català com a llengua vehicular en l'ensenyament no ha suposat queixes; en canvi, sí que n'ha generat la dificultat amb què alguns ciutadans s'han trobat per exercir el seu dret d'opció lingüística en les seves relacions amb les administracions públiques a Catalunya. La disposició d'impresos en les oficines públiques en les llengües oficials ha motivat la presentació de queixes tant en relació amb el català com amb el castellà. I, pel que fa a la possibilitat d'expressar-se oralment, només ens han arribat per la impossibilitat de fer-ho en català.

El motiu de queixa més reiterat a l'Administració de justícia continua essent la lentitud. Per encarar-se a aquesta greu situació, recomanem que s'adoptin mesures que permetin frenar la gran mobilitat del personal de les oficines judicials de Catalunya i que, d'altra banda, s'estableixi un procediment que permeti una ràpida provisió de les places que queden vacants.

Pel que fa a la jurisdicció contenciosa administrativa a Catalunya, també demanem que es posin a disposició dels magistrats d'aquest ordre jurisdiccional tots els mitjans materials i personals que necessitin per tal que, si més no, es pugui pal·liar l'actual situació límit de què són víctimes tots els afectats, els ciutadans que recorren a aquesta jurisdicció i també els mateixos magistrats i altre personal de l'Administració de justícia.

Continuem amb una bona col·laboració amb el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que ens ajuda a agilitzar algunes situacions d'un retard absolutament molt poc comprensible i, per tant, moltes vegades podem millorar..., que s'agilitzi algunes d'aquestes actuacions pendents.

Quant al servei d'atenció a les víctimes de delictes, la creació del qual havia demanat reiteradament la nostra

institució, ens alegrem i felicitem que dins l'exercici que comentem, el 17 de desembre de 1996, es vagi inaugurar oficialment.

D'altra banda, continuem reclamant la creació d'un fons de garantia estatal que assumeixi el pagament de les quantitats fixades en plets de separació o divorci quan la persona directament obligada no pot o no vol assumir la seva obligació. Ens referim també al suggeriment que hem efectuat en el Departament de Justícia sobre el retard de pagament d'honoraris als perits judicials. El Departament de Justícia, al respecte, en respondre a les nostres peticions d'informació, ens ha dit que només està obligat al pagament dels honoraris originats pels peritatges en el curs d'un procés judicial quan és ferma la resolució, donat que totes les lleis processals s'estableixen que és al final del procediment quan l'òrgan judicial resol sobre la taxació de les costes i sobre el subjecte obligat a pagar-les.

Si bé això és cert, no ho és menys que aquestes mateixes lleis processals estableixen uns terminis per a cadascuna de les fases dels procediments, que, desgraciadament, no es compleixen; en cas que es complissin impossibilitarien que una resolució ferma trigués anys a produir-se, tal com ara succeeix. Des del moment que els terminis processals no es compleixen és evident que fer complir taxativament altres normes processals pot provocar resultats perjudicials per a les persones directament implicades. Com que el servei que presten als òrgans jurisdiccional final és indispensable per a una bona administració de la justícia, creiem que si bé no és obligació de l'Administració pública retribuir el seu treball fins que finalitzi el plet, sí que és just i convenient que es canviï el sistema actual de pagament absolutament legalista però poc satisfactori per un altre que permeti el pagament un cop el professional hagi realitzat la seva tasca sense haver d'esperar anys i panys per cobrar allò que li correspon.

Respecte al món penitenciari, s'exposa en primer lloc una sèrie de reflexions sobre les importants reformes legislatives que han entrat en vigor l'any 1996 i que incideixen directament en l'Administració penitenciària; també les conseqüències d'aquesta nova normativa en la política penitenciària del Departament de Justícia. Tot seguit relatem unes queixes il·lustratives de la nostra tasca en l'àmbit penitenciari per remarcar les qüestions que més sovint han provocat que els interns sol·licitin la nostra intervenció. Finalment, l'informe inclou les ressenyes particulars referents a les visites fetes l'any 1996 a diferents centres penitenciaris i recollim la resposta del Departament de Justícia en els suggeriments que li vam formular l'any 1995 en relació amb els centres penitenciaris ja visitats.

Les conclusions a les quals hem arribat les tenen sintetitzades en la pàgina 11619, però ara em sembla necessari citar-les. Primerament, hem constatat un esforç per augmentar la qualitat de vida dels interns però que encara continua en alguns centres la situació de massificació. També hem indicat que considerem molt important que augmenti el ventall de programes de tractament i el nombre de places, de manera que no hi hagi cap intern privat del dret d'accedir-hi tot potenciant decididament la seva formació professional ocupacio-

nal pel treball. També assenyalem que cal augmentar l'oferta i el nombre de llocs de treball productiu. Pel que fa als interns drogodependents, no hem d'oblidar que la droga és la causa d'entrada en circuits de delinqüència de bona part dels interns a les nostres presons. En conseqüència, per tal de possibilitar la seva rehabilitació és necessari ampliar les places del Programa d'atenció especialitzada pel tractament de les conductes addictives a les drogues fins i tot via convencional amb altres administracions públiques o amb entitats col·laboradores. Per últim, comentem que cal potenciar la creació d'unitats extrapenitenciàries per als interns i internes classificats en tercer grau de tractament que facilitin el procés de reinserció social i amb aquesta mateixa finalitat reiterem que signar convenis de col·laboració amb entitats i organismes públics i donar incentius a les empreses privades per facilitar la contractació dels interns en el moment que puguin sortir del centre penitenciari pot ser una bona manera d'assegurar la seva rehabilitació.

Per acabar, senyores diputades, senyors diputats, dir que tal com ahir vaig avançar en algunes de les diverses referències que hem fet a l'estat social, em sembla que he desenvolupat ni que sigui una mica les afirmacions que es contenen sota l'epígraf «La lluita contra l'exclusió i la contenció del dèficit», dels punts a destacar de la primera part de l'informe.

Tinc la sensació que he deixat de dir, en aquesta intervenció meua, moltes coses, però ben segur que amb l'anàlisi que han fet de l'Informe i amb els aclariments que em demanaran haurem aconseguit una aproximació suficient en el contingut del nostre Informe.

Senyora presidenta, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Cañellas. Passarem la paraula als portaveus dels diferents grups parlamentaris i, en tot cas, com que el senyor Bosch s'ha excusat, el primer en parlar seria el senyor Joan Ridao, d'Esquerra Republicana.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyora presidenta. Novament s'escau reiterar l'agraïment per part del nostre Grup Parlamentari al síndic, així com al seu adjunt, senyor Bartlett, i la resta del seu equip per la compareixença i la informació que avui se'ns ha facilitat.

Entrant ja directament en matèria, en la secció d'ordenació territorial –a la segona part, per tant, de l'Informe–, concretament pel que fa a la política d'habitatge, el Síndic torna a constatar enguany, i evidentment, no per desconegudes, les dificultats que presenten molts ciutadans a l'hora d'obtenir un habitatge i, per tant, de fer efectiu un dret constitucional, encara que sigui un dret social i econòmic, no autènticament un dret fonamental. Compartim –deixi'm dir-li, honorable síndic– la vocació expressada en el seu Informe i, tot i ser conscients de les dificultats econòmiques, de restricció presupostària per les quals travessen totes les administracions públiques, convenim amb el molt honorable sín-

dic que aquestes no poden restar, les administracions, al marge d'aquesta situació.

I especialment ens preocupa –hi tornem a insistir enguany– en el cas dels joves, que constitueixen, com és sabut, el segment de població més penalitzat, més castigat amb el que això comporta, en definitiva..., el que repercuteix, en definitiva, en el seu desenvolupament personal, en la seva emancipació social. D'aquí que nosaltres ens afegim a aquesta inquietud expressada pel que fa a la insuficiència d'habitatges de protecció oficial. Per tant, tots els plans públics que avui promouen el conjunt d'administracions no estan dotats de manera econòmica suficient. És un problema greu, per tant, li volem emplaçar i traslladar la necessitat que requereixi els esforços adients per part de les administracions afectades, al mateix temps que li traslladem un parell de qüestions: si el Síndic ha plantejat o ha estudiat la possibilitat de pensar en fórmules, doncs, imaginatives, per exemple, la creació de..., o recuperar la figura als censos emfitèutics o figures alternatives, doncs, com l'arrendament d'alguns habitatges o immobles desocupats. I parlant d'immobles i habitatges desocupats, què en pensa de la problemàtica i del moviment «okupa» –amb k–, i per tant, és una qüestió que com que no hem vist reflectida en el seu Informe, doncs, li voldríem plantejar.

Pel que fa a la qüestió de l'urbanisme, ens ha semblat molt pertinent la reiteració per part del Síndic del fet que les condicions a què es veuen sovint sotmesos els particulars, els propietaris a l'hora de fer front al que en definitiva és una obligació constitucional, com és la funció social de la propietat, per exemple, doncs, cedint l'aprofitament mitjà o afrontant les càrregues d'urbanització, doncs, ens ha semblat molt pertinent aquesta reiteració del fet que, evidentment, les administracions no poden fer un altre destí d'aquestes càrregues que han de patir els particulars diferent del que preveu la Llei, no?

Pel que fa al medi ambient, voldríem, en primer lloc, felicitar el molt honorable síndic i la institució que presideix pel conveni subscrit amb el Col·legi d'Enginyers Industrials de Catalunya. Sens dubte, aquest conveni haurà de contribuir decisivament a poder resoldre millor i més ràpid les queixes que es plantegen, sobretot en una matèria tan complexa com és les activitats classificades.

Pel que fa a la tipologia de les queixes o el diagnòstic que es fa en el terreny del medi ambient, nosaltres voldríem constatar dues preocupacions que són reflectides també en l'Informe. En primer lloc, la lentitud de l'Administració a l'hora d'iniciar les actuacions d'execució, de dictar les resolucions necessàries per tal d'afrontar o adreçades a posar fi a les molèsties anunciades, per exemple, en matèria de contaminació acústica. Ens preocupa molt, molt i de manera molt preferent el tema del soroll, per tant, vostès s'han plantejat de redoblar esforços i de reclamar en tot cas a les forces i ordres de seguretat de l'Estat, sobretot als ajuntaments, però de l'Estat i policies locals, que tenen especialment aquesta atribució, doncs, fer quelcom més pel que fa, doncs, a evitar..., sobretot a les concentracions urbanes, per problemes del trànsit o dels vehicles, doncs, el tema del soroll sigui un tema molt important. I també constatar

aquesta manca de control que ha evidenciat o evidencien moltes administracions que permeten l'existència d'activitats classificades sense la deguda llicència. I això és un fet pel que fa als sorolls, però pel que fa als fums, per exemple, és un fet molt important que ens preocupa.

Pel que fa a les actuacions d'ofici en matèria de medi ambient, ens sembla just de destacar-ne dues per a nosaltres molt importants i que políticament, des d'una opció com que la representa Esquerra Republicana, ja ha motivat un posicionament, en aquest cas coincident amb la Sindicatura: l'una són les mesures adoptades arran de la fuga de pols de soia en el port de Barcelona, i l'altra, a destacar també i agrair els esforços, pel que fa a la incineradora de la Zona Franca, derivada del Programa metropolità de gestió de residus municipals. Creiem que la conclusió o les conclusions a què ha arribat el Síndic són plenament encertades. És a dir, la necessitat que els organismes públics tutel·lin, vetllin pel no-increment dels residus i perquè es fonamenti en el desenvolupament plenament sostenible i respectuós del medi ambient. I us continuem emplaçant, honorable síndic, perquè vetlleu i sigueu molt vigilants en aquest terreny.

Entrant en la secció tributària, el nombre molt elevat de queixes relatives de qüestions formals o de procediments en l'exacció o en el cobrament, gestió i liquidació dels tributs, més que sobre la mateixa activitat fiscal impositiva, obliga –entem– a fer un recordatori molt, molt important als ajuntaments i a la mateixa Generalitat per tal que tinguin molt present la necessària observança de les regles de la prescripció, perquè evitin el recurs tot sovint en la via de constranyiment i, en alguns casos, amb execucions incorrectes –molts embargaments a multes de trànsit són un exponent ben evident en aquest terreny– pel que fa també a les liquidacions tributàries mal fetes. Ens preocupa tot sovint que el cost del recurs a la jurisdicció ordinària una vegada esgotada la via administrativa fa que molts contribuents es dissuadeixin del fet, doncs, d'obtenir la garantia de jurisdicció ordinària. Per tant, li voldríem preguntar, honorable síndic, si vostès es plantegen, doncs, d'insistir més en aquest terreny. En qualsevol cas, quin cas en fan les administracions de les advertències i suggeriments que se'ls fa?

Pel que fa a la sanitat, deixi'm dir-li en primera instància que estem molt d'acord amb totes, subratllo amb totes les conclusions a les que vostès arriben. Cal completar, en primer lloc, la reforma de l'atenció primària i de l'especialitzada –ens diu el Síndic en l'Informe– per tal com la convivència d'aquests dos sistemes o aquesta doble xarxa, la reformada i la no reformada, afecta en definitiva la prestació del servei a l'atenció o a l'assistència sanitària. També el fet de garantir la lliure elecció del metge. En aquest cas la sanitat pública estatal, després d'alguns anys d'avançada la sanitat pública catalana, ens sembla que ens ha passat pel davant; i finalment, també, pel fet de demanar d'incrementar les mesures per tal de pal·liar els problemes generats o derivats per les llistes d'espera.

Pel que fa al consum, coincidim també i podem convenir amb vostè, honorable síndic, que és necessari abor-

dar una reforma processal encara que depassi el marc o l'àmbit de les competències estrictes del Govern de la Generalitat, per tal d'habilitar algun tipus de procediment judicial ràpid que resolgui l'excessiva litigiositat que es planteja o existeix en matèria del petit consum. Per tant, li podríem plantejar i demanar si s'ha plantejat de traslladar a altres instàncies, en aquest cas el Govern de l'Estat, aquesta pretensió de l'honorable síndic.

Pel que fa al treball i les pensions, a més de les sempre oportunes consideracions que es fa sobre la necessitat d'incrementar i fomentar l'ocupació, sobretot la contractació indefinida, evidentment, dintre del necessari marc de consens i de pau social que és la que presideix, sembla ser, actualment aquesta qüestió, ens ha cridat molt l'atenció, l'advertència que fa el síndic i que coincideix també amb una opció política com la nostra sobre la necessitat que les empreses de treball temporal compleixin la llei. En això ens adherim al seu suggeriment.

Pel que fa als serveis socials, prescindint una mica i deixant una mica de banda les consideracions que fa l'Informe... Que, deixi-m'ho dir amb certa cordialitat, són un xic desfasades, no perquè..., senzillament perquè era molt difícil de contemplar quelcom que és tan evident com és que el temps passa molt ràpid i el Govern ha anat dictant diverses instruccions i instruments legals que depassen una mica les consideracions fetes durant l'any 96; per això aquí nosaltres voldríem traslladar al síndic la nostra preocupació i una inquietud molt profunda per l'evolució que estan prenent les actuacions socials del Govern de la Generalitat, concretament les que emanen, dimanen del Departament de Benestar Social, com s'ha vist recentment en el recent Decret de preus públics, i un altre instrument, com és el tercer Pla d'actuació social, que vincula, lògicament, l'Administració local, que és l'administració més propera al ciutadà, i que té una responsabilitat essencial en aquest terreny.

Ho diem perquè ens sembla –i ho hem dit, i juntament amb altres grups de l'espectre progressista d'aquesta cambra– que l'evolució que segueixen els serveis socials de Catalunya és socialment injusta, perquè incorpora de manera prioritària l'exigència que paguin l'accés als serveis socials, primer, els usuaris i els seus familiars, deixant de banda la responsabilitat primordial que té l'Administració, i també perquè els serveis socials no estan dotats de manera economicofinancera adequadament; no existeix, actualment, inversió suficient, i a més a més, no es pot contribuir a descentralitzar els serveis socials d'una manera adient si no hi ha els suficients recursos. Per tant, li voldríem plantejar a l'honorable síndic què en pensa d'aquest Decret de preus públics, què en pensa del Pla d'actuació social, què en pensa, en definitiva, de l'evolució dels serveis socials i, per tant, de la involució que en matèria de l'estat del benestar s'està produint a Catalunya, específicament en el terreny del benestar social.

Voldria anar acabant, senzillament, i referint-nos concretament a l'Informe, també, a banda de les consideracions que he fet –que ens semblen molt importants–, en el terreny de la concreció voldríem destacar telegràficament la necessitat de millorar les diverses residències

de disminuïts psíquics, les mancances que s'han posat en relleu, existents, pel que fa a l'atenció de la gent gran; l'ajut a la família; vaig veure en un mitjà de comunicació una notícia relativa –ja avançant alguns criteris del seu Informe, deixi'm dir-li, honorable síndic, que, superats alguns clixés ideològics, en tenim un exponent en el nostre context geogràfic molt pròxim, en Tony Blair, al Regne Unit, on es mostra, ell i el Labour Party, totalment d'acord i partidari de potenciar els ajuts destinats a la família nombrosa, concretament, en el cas de Catalunya la manca d'ajuts a la família no es correspon amb l'estancament demogràfic, i tampoc no es correspon amb les pors i amb les inquietuds expressades públicament pel nostre propi Govern i pel nostre president de la Generalitat; en aquest sentit trobem a faltar una autèntica política de suport a la família. En l'àmbit de l'Estat s'ha creat una subcomissió al Congrés, volem que el Síndic també contribueixi especialment a fer bona aquella dita que «un fill no pot ser un luxe, sinó un bé social», i, per tant, l'emplacem també a treballar en aquest camp.

Vaig acabant, senyora presidenta. Pel que fa als infants, coincidim en la necessitat de més recursos i de més especialitats per a la justícia ordinària; a la qüestió de les adopcions, no m'hi referiré; senzillament, ja ho hem vist, ja ho ha explicat abans, agrair-li no només les successives entrevistes amb la Direcció General, sinó la postura valenta que ha mantingut la seva institució, en tota la polèmica del reglament.

Pel que fa a l'àmbit de l'ensenyament, ens ha preocupat i ens preocupa, sobretot des del món local, la no-percepció d'ajuts per a menjador i transport escolar, s'hi ha referit; la persistència dels dèficits d'infraestructura i instal·lacions degut a l'aplicació de la reforma; l'emplacem, doncs, a fer esforços més decidits en aquest terreny.

Pel que fa a la justícia, el motiu principal de queixa expressat, ja s'ha dit, és reiteratiu, és la lentitud a l'hora de resoldre els litigis i a l'hora d'executar les resolucions. Enguany, l'ordre contenciós administratiu s'emporta tots els honors, uns honors que, evidentment, han de ser molt dubtosos. I també, pel que fa al compliment de les resolucions derivades del supòsit de ruptura matrimonial, ens ha preocupat que el Síndic –també ens va preocupar en altres exercicis– parlés de la necessitat de crear un fons de garantia de pensions en l'àmbit estatal; per què no assumir aquesta responsabilitat des de la mateixa Generalitat? Per què no des del nostre Govern? En tot cas, quins són els motius que avalen aquesta pretensió, aquesta petició?

I ja, finalment, pel que fa al món penitenciari, amb independència de les consideracions fetes pel Síndic –que, evidentment, hi podem coincidir totalment–, deixin-me dir que els darrers conflictes laborals viscuts a les presons catalanes –em refereixo al personal dependent d'Institucions Penitenciàries– han evidenciat l'aturada que els serveis penitenciaris catalans han sofert des del 1990; els canvis progressius iniciats des del traspàs de la competència –una competència que nosaltres vam saludar, i que saludem avui, i que és un exponent de valentia i coratge de la nostra Administració– no han tingut continuïtat. Creiem, i li ho preguntem, si és hora de posar

les bases d'un model penitenciari propi, basat més en la reinserció i més en una nova política de recursos humans, lluny de la política d'aparador que ha estat seguint la nostra Administració?

La presidenta

Senyor Ridao, perdoni...

El Sr. Ridao i Martín

Ja acabo.

La presidenta

Només que vàrem dir que l'avisàriem als deu minuts, que ens mouríem entre els deu i els quinze; està a punt d'arribar als quinze.

El Sr. Ridao i Martín

Acabo amb una última consideració pel que fa a la massificació i, per tant, vinculada amb la qüestió de les infraestructures a l'Administració penitenciària. Nosaltres volíem demanar al Síndic, concretament, que fes les gestions oportunes perquè el Govern complís el seu compromís en matèria d'infraestructures, per tant, la quarta presó i el trasllat de les presons de Barcelona. Ens sembla que en un futur hauria de solucionar-se, per la via de mesures alternatives, el nou Codi penal, la qüestió de la massificació. El descens de la població vegetativa segurament ens hi ajudarà, però, evidentment, aquesta qüestió no ha tingut, entenem, una resposta adequada en matèria d'infraestructures. Per tant, li volíem plantejar obertament: què pensa d'aquesta qüestió?

Gràcies, senyora president, per la seva benevolència. Senyor síndic, senyor adjunt, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Ridao. Passem la paraula a la senyora Carme Tolosana, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyora presidenta. Senyor síndic de Greuges i l'equip que l'acompanya, és inevitable, però no per inevitable menys sincer, l'agraïment a la seva presència i al treball que desenvolupen, que forma part, és un dels puntals, jo penso –juntament, naturalment, amb la relació directa amb la població–, per poder exercir una tasca parlamentària amb dignitat, amb serietat i amb la globalitat que es necessita. I, parlant de globalitat, aquesta segona part que em toca analitzar o contrastar i fer-hi suggeriments, és tan, tan extensa, que puc entendre que el senyor Ridao s'hagi passat, i jo intentaré no fer-ho, però això serà, segurament, en detriment d'alguna precisió, d'alguna exigència que jo suposo que complementaran les demandes dels altres grups.

Una cosa que nosaltres entenem que és preocupant, i que és de caràcter general, i que segurament va ser analitzada en la sessió anterior, a la qual jo no vaig poder

assistir, és que molt sovint comencen el seu Informe dient que es repeteixen les queixes, i si això és preocupant en tots els àmbits, en el fet que, en una qüestió tan fonamental com és l'habitatge, això es destaquï, és altament preocupant. Nosaltres entenem que aquest és un dels espais menys clars, menys solucionats, on hi han intervencions menys radicals –i en canvi més necessàries– per part del Govern, i pensem, i li suggerim que, a més a més de tot allò que vostè diu en el seu Informe, com agilitar el cobrament dels ajuts, millorar la informació, la gestió i l'agilitat dels procediments, nosaltres hem entès que sempre està referit a ajuts per compra de «vivenda» i, en canvi, entenem que el terreny del lloguer és, moltes vegades, un terreny no explorat i, en canvi, necessari, perquè l'ajut, normalment, va lligat a tenir un treball fix, i aquest és un altre problema que recollirem més endavant, que impedeix que molts joves, sobretot la població jove, puguin tenir el més mínim accés a un habitatge, ja que una condició prèvia per a la sol·licitud de l'ajut ja no es té.

Un altre tema que vostè repeteix a urbanisme i als temes ambientals, i que aquest perjudica directament l'usuari, i entenem que en aquest cas no té costos específics, sinó que hi ha d'haver una voluntat per part de les administracions, que és tant l'exercici de les competències com la coordinació de les diferents administracions i, en algun cas, la indeterminació competencial. Nosaltres li voldríem suggerir si fóra possible, o si vostès s'han plantejat fer alguna intervenció d'ofici per requerir aquest compliment de competències, aclariment de competències i coordinació dels àmbits administratius que tenen competències comunes o parcialment coincidents en aquests terrenys, sobretot per la importància en el terreny mediambiental que té el desenvolupament sostenible, la conservació del medi ambient, i que és una mica com el projecte del futur d'un estat o d'una nació.

Pel que fa a la sanitat, és un aspecte que voldríem, nosaltres, destacar la bona recollida de temes, segurament perquè els ciutadans els fan arribar moltes queixes, ja que és un aspecte que afecta el cent per cent de la població, i que no està pas ben resolt, entre nosaltres; hi ha una qüestió que es repeteix, que nosaltres repetim a totes les intervencions parlamentàries –i no només nosaltres, sinó molts altres grups de la cambra–, que és la inacabada –havia d'estar acabada el 96– reforma de l'assistència primària. I vostè assenyala amb molt d'encert que això produeix una situació de desigualtat. Això és tan cert com que la ciutat de Barcelona afecta el 80% de la població que no està atesa en les condicions necessàries, perquè la reforma s'ha aturat en un 20%. Nosaltres li voldríem suggerir si vostè podria fer una actuació d'ofici, demanant en què es concreten aquest tipus de desigualtats, aquest tipus de perjudicis, i si això no seria també un camí de millorament d'allò que vostè reclama, com és l'educació de la població per al bon ús dels serveis, i també l'educació de la població –i, per què no?, del personal sanitari– en l'excés de despesa farmacèutica, que és, de vegades, un peix que es mossega la cua i un dels problemes assenyalats i reconeguts per tothom com generadors d'una gran part del dèficit del sistema.

Una altra qüestió preocupant, i que també volem assenyalar, en el camp sanitari, és que vostè diu que a les llistes d'espera no hi ha una gestió transparent; si l'existència de llistes d'espera és preocupant, el que pugui suggerir una no-gestió correcta d'aquestes llistes d'espera és doblement preocupant, perquè l'usuari, el ciutadà, es pot sentir perjudicat i, alhora, discriminat doblement. Per tant, aquí també ens sembla que fóra d'agrair una intervenció d'ofici reclamant molt insistentment aquesta gestió transparent en tots els àmbits, i molt especialment aquí.

Parlant de la transparència en la gestió, veiem que aquest és un tema que es va repetint en el consum, també, a l'apartat de consum, i a més en un tema que, des del nostre Grup, ens ha preocupat sempre, que és la gestió de serveis públics per part d'empreses privades. No és que en siguem nosaltres radicalment opositors, però sí que hi veiem perills que aquest Informe demostra que no són perills imaginaris, sinó que són perills reals, és a dir, que un cop s'ha fet la cessió de la gestió d'aquest servei a una empresa privada, sembla com si l'empresa pública o l'Administració pública que ho ha fet perdi la responsabilitat en el control final del servei i, de vegades, en els procediments.

He llegit l'Informe i crec recordar que no hi ha cap queixa específica en aquest aspecte, però jo sí que he sentit, de vegades, que fins i tot hi ha situacions de contractació laboral de les persones de l'empresa privada, que són subcontractades en una altra empresa, i que aquí ja es perd qualsevol possibilitat de control per a aquelles persones que són les que, directament, a l'usuari, li serviran aquell servei. També recomanaríem, ens atreviríem a demanar si vostè podria fer alguna intervenció d'ofici per aclarir aquests temes.

Pel que fa al tema de treball, tot i que hi ha molts aspectes a destacar, per nosaltres és molt important, també, el control de les empreses de treball temporal, perquè creiem que, a més de molts altres aspectes, encara que només fos pel tema de l'accidentalitat i la sinistralitat absolutament desproporcionada que tenen els treballadors d'aquestes empreses, valdria la pena insistir de bell nou en una reglamentació més clara i en una situació que evités que es repetissin situacions d'accidentalitat com les que assenyalen en les estadístiques, de vegades, de la mateixa empresa.

Pel que fa a l'aspecte dels serveis socials, entenem que, encara que només sigui quantitativament i qualitativament, demostra que és un dels departaments, Benestar Social, com a principal gestor d'aquests serveis socials, pel que fa al Govern de la Generalitat, que produeix més insatisfacció i més queixes, i que, a més, en una situació de restricció pressupostària, si dèiem la sanitat, més endavant em referiré a l'educació i ara parlem de serveis socials, si aquests són tres grans aspectes o tres grans àrees que trontollen, vol dir que trontolla l'estat del benestar, i que sempre les persones més perjudicades seran aquells sectors amb menys capacitat econòmica i de vegades amb menys capacitat de defensar-se davant de l'Administració d'aquestes insuficiències.

Pel que fa al tema de pobresa, nosaltres entenem que caldria –com vostè assenyala– recalcar, i hi estem molt

d'acord, que si hi ha unes bosses de pobresa, que ens assenyalen molts informes, si hi ha queixes en la distribució dels ajuts i manca de coordinació entre diferents administracions i entre la gestió privada d'aquests ajuts i la gestió pública, també entenem que seria un dels aspectes que potser requeriria intervencions d'ofici contundents per aclarir, per pal·liar aquests dèficits assenyalats.

El tema de menors jo el vincularia, si vostè em permet, al d'ensenyament en tant que entenem que l'atenció a la infància, tot i que pot tenir atencions fragmentades en tant que poden ser diferents departaments o diferents àmbits de l'Administració que els atenguin, no és així la necessitat dels infants, que és una, que és de cada infant tenir les condicions de vida, d'educació i d'ambient familiar i social dignes per al seu desenvolupament.

Nosaltres entenem que hi ha hagut un element clau, que és el de la reforma educativa, però entenem que aquí hi ha un dèficit important, que és que, quan es parla de reforma, s'entén que aquesta està centrada –les queixes ho són, perquè hi ha hagut sensibilitat social en el tema– en l'etapa d'ensenyament secundari obligatori, i a més molt referit a l'ensenyament públic. Hi ha un suggeriment, una frase, que parla en algun cas de l'incompliment dels concerts per part dels centres concertats, dels centres educatius concertats, que s'han rebut queixes d'aquest tipus.

Aquest és un terreny on, difícilment, el ciutadà individual hi pot entrar i de vegades, com a parlamentaris, ens sentim absolutament desencoratjats per intervenir o per obtenir informació sobre aquests centres i sobre la no-transparència en l'aplicació dels concerts, en l'admissió d'alumnes en els centres concertats, per tenir informació com a parlamentaris i poder intervenir, ho repeteixo, en aquests centres. Això vol dir que no hi intervenim o no en tenim coneixement i no sabem amb suficiència com s'utilitzen diners que afecten el 50% dels alumnes de Catalunya; això d'una banda.

Nosaltres també li agrairíem que fos més extensa la informació, o que demanés vostè una intervenció d'ofici per poder obrir i trencar aquesta opacitat pel que fa als centres concertats.

I referit ara a l'atenció a la infància, la concentració que hi ha en els centres públics de tota la situació conflictiva i marginal, també és un altre tema que nosaltres entenem que desequilibra la necessària igualtat i equitat d'atenció als menors, tant sigui en els aspectes socials, en els aspectes individuals o en els aspectes més estrictament educatius.

M'entretinc una miqueta més –i ja entendreà vostè per què ho faig, perquè és el meu àmbit– en ensenyament; ja m'ho permetran. El tema dels ajuts per raons econòmiques que s'han vist disminuïts en tant que l'aplicació de la reforma, pel que fa a transport i menjador gratuït, obliga, la LOGSE, obliga a fer-ho a tots aquells alumnes que són desplaçats forçadament del seu municipi.

Hi han hagut queixes contínues –vostè les recull, moltes–, i socialment és un clam. Nosaltres pensem que caldria estudiar profundament aquest tema, que caldria canviar les lleis, si això fos necessari, però també ens

sembla que fóra important, igual de la recomanació d'ajut als centres d'educació especial concertats feta per vostès i que ha estat escoltada, que hi hagués també la recomanació de garantir des de tots els punts de vista els ajuts, encara que no hi hagi obligació legal en el sentit estricte d'aplicació de la reforma, els ajuts als alumnes de centres ordinaris per raons socioeconòmiques pel que fa a l'aspecte de transport i menjador.

Una mica, pel que dèiem abans, que aquestes desigualtats s'incrementen quan els ajuts no arriben com haurien d'arribar.

La presidenta

Senyora Tolosana, perdó, per al seu bon ús, sàpiga que en aquest moment passa dos minuts dels deu minuts.

La Sra. Tolosana i Cidón

Molt bé, intentaré no allargar-me. Bé, doncs, ja es recollirà en d'altres intervencions algun detall sobre universitat, encara que sembla realment curiós que sigui la universitat un centre que se li recrimina la manca d'informació i que les famílies nombroses no puguin fer ús dels privilegis, perquè no reben –ai, privilegis, dels ajuts, perdó, de privilegi cap–, perquè la universitat no dona la informació a l'Administració, la informació suficient. Sembla curiós.

Pel que fa a la normalització lingüística, nosaltres entenem que la queixa sobre l'ús de les dues llengües en centres oficials, tant pel que són els impresos com en l'accés, entenem que és un tema que en aquest moment hi ha una sensibilitat social extraordinària, i que sí que valdria la pena segurament que fessin vostès una especial atenció per evitar que aquest que no ha estat mai un problema a Catalunya s'hi converteixi perquè hi ha una especial sensibilitat, detectem en aquests moments, pels temes de l'ús d'ambdues llengües. I, sobretot, que no fos l'Administració la causant d'una d'aquestes queixes, que portessin cap a una –no ho voldríem, i potser l'expressió és exagerada– fractura social.

Seguint la recomanació, i entenent que m'estic deixant moltíssimes coses, però que seran recollides en d'altres intervencions, una vegada més agrair l'Informe, agrair la seva presència i tanquem aquí.

Gràcies, senyora presidenta, per la seva benevolència.

La presidenta

Moltes gràcies a vostè, senyora Tolosana. Passem la paraula al Grup Parlamentari Popular. Tinc entès que volen parlar més d'un diputat...

La Sra. Montserrat i Culleré

Senyora presidenta, ho voldríem compartir entre tots tres, però ja ho farem molt breument per no esgotar el temps, els minuts que vostè ens concedirà.

La presidenta

Volen que els avisem o aniran administrant el temps vostès?

La Sra. Montserrat i Culleré

Si de cas, a mi, com que seré la primera, m'avisar.

La presidenta

D'acord. Així, si li sembla farem quatre minuts; als quatre minuts l'avisarem.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies. Moltes gràcies, honorable síndic, senyor Bartlett, i tots vostès, pel dia d'avui i molt telegràficament. Voldria preguntar-los sobre el tema d'escoltar el ciutadà quan parlen de les oficines de reclamacions, que em diguessin quin grau d'efectivitat tenen aquestes oficines de reclamacions, ja que són molt importants arreu de molts municipis de Catalunya.

Segona qüestió. Vostès ens parlen de la lluita contra l'exclusió i la reducció del dèficit i, evidentment, voldria parlar del tema de la pobresa; any rere any parlem de la pobresa i, evidentment, això no millora. Vostès ens diuen que creuen no poder deixar-nos-ho de recordar, però nosaltres entenem que és cert però que no n'hi ha prou; nosaltres entenem que amb els programes i la gestió que s'està portant a terme per part del Govern, doncs, no és suficient, voldríem saber si dins d'aquesta bossa de pobresa, i, fins i tot, els estudis de Càritas, vostès veuen o han pogut comprovar que es rebaixa l'edat entre trenta i trenta-cinc anys de gran part de jovent que, a més a més, de l'atur pateixen o estan en situació de pobresa, i, fins i tot, si en algun cas es vulneren els drets humans a casa nostra en aquesta qüestió.

Sobre el tema de les barreres arquitectòniques i de transport, completament d'acord, honorable síndic. Vostè ens fa arribar, doncs, una queixa importantíssima; vostè, de sobres, sap que, a través de moltes iniciatives parlamentàries dels diferents grups de la cambra i de nosaltres mateixos, que hem reclamat un munt de vegades que no es compleix del tot, la Llei de la supressió de barreres arquitectòniques, sí que hem millorat, però la realitat és que no estem on hauríem d'estar per ajudar moltes, moltes persones que es puguin desplaçar amb la màxima flexibilitat possible. Per tant, nosaltres enteníem que vostès sí que aquí haurien de reincidir en una actuació d'ofici sobre aquesta qüestió.

En el tema de sanitat, completament d'acord. Vostès parlen que el dèficit en la sanitat, doncs, és un handicap en contra; ens parlen sobre el tema de les llistes d'espera, certament; però miri, a nosaltres, a més a més ens preocupa una qüestió, que són els CAP. I la política dels CAP arreu de Catalunya porta un greuge comparatiu entre ciutadans i és el següent: hi ha molts CAP que estan acabats però molts d'altres que estan acabats però que no estan posats en funcionament i porten mesos d'aquesta manera. Per tant, el greuge comparatiu entre ciutadans per donar una millor qualitat de vida perquè tots paguem els nostres impostos per tenir-los en funcionament, honorable síndic, voldríem que vostè fes potser una recomanació més forta al Govern perquè de veritat aquestes infraestructures es possessin en marxa tot d'una per tal de poder donar millor servei als ciutadans i que s'acabés amb aquest greuge comparatiu dels uns i els altres.

Dit això el felicito sobre les recomanacions que ens fa en el tema de la Llei de residus. Estem molt contents amb aquest conveni, que vostè, doncs, ha pogut portar a terme, i una pregunta, i és la següent: vostè creu que de la Llei del 6 de 1993, que han passat quatre anys, s'està treballant suficientment des de l'Administració per conscienciar el conjunt de la societat a nivell mediambiental que hem de millorar i que hem de saber acceptar com i de quina manera hem de recollir i autodes- truir les nostres pròpies deixalles o la nostra pròpia brossa?

I dit això –suposo que em deixo alguna altra qüestió–, sobre el tema del treball, completament d'acord amb les recomanacions. Dir-li que sí que calen unes actuacions importants sobre el tema del treball temporal; ens han arribat queixes de persones que treballen, que es queixen del tracte, però és que en moltes ocasions no poden arribar ni a queixar-se perquè és que si no l'endemà no els donen feina, i crec que és una qüestió molt important, per part de vostè, que faci quelcom i que ens ajudi.

La presidenta

Perdoni, senyora Montserrat, ens ha demanat l'avís, és l'avís.

La Sra. Montserrat i Culleré

D'acord. Li voldria fer... –em deixo un parell de coses–, sobre els temes de les presons, penitenciari, que li voldria comentar, referent a la pàgina 11801, el fet que hi hagi un nombre molt important de funcionaris en els centres de Quatre Camins i Brians que, per les dades que tenim, arriben gairebé al 60% d'interinitat en les seves funcions, considera vostè que té incidència directa que siguin aquests els dos centres penitenciaris amb major grau de conflictivitat?

I després li voldríem preguntar, també: considera el Síndic de Greuges que existeix un nombre suficient de mestres de presons, per tal d'aconseguir la finalitat constitucional que té la pena, que és la reducció, rehabilitació i reinserció socials dels penats, per tal que dins la presó puguin anar millorant? A la pàgina 11798, de l'Informe del Síndic de Greuges, quan ens parla de l'arrest de cap de setmana, ens diu que és una de les principals novetats del sistema de penes, paral·lel a la supressió de la presó continuada inferior a sis mesos, i nosaltres li voldríem dir: quina valoració fa vostè de la situació en què es troben els dipòsits municipals de detinguts, i quina relació considera vostè que té la poca aplicació que fan els jutges de l'arrest de cap de setmana amb la situació en què es troben els dipòsits municipals de detinguts?

I, per acabar, una qüestió que em preocupa o que preocupa els funcionaris de presons és la manca de mesures eficaces per controlar l'entrada de droga a les presons. Segons les dades de què dispenso, s'han produït setze morts per sobredosi en un any; considera vostè que cal prendre mesures addicionals per poder controlar, efectivament, l'entrada de droga a les presons?

Moltes gràcies, i perdoni que hagi hagut d'anar tan ràpida i resto a l'espera de la seva resposta.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Montserrat. Té la paraula el senyor Antoni Aige, del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. Aige i Sánchez

Moltes gràcies. Honorable senyor síndic de Greuges, en l'informe emès per la Sindicatura al Parlament de Catalunya, any 1996, i concretament la secció 10, que fa referència a recomanacions i suggeriments, el Síndic fa constar que la forma utilitzada per dirigir-se a l'Administració és la de recordatori de drets legals, de deures legals i, en segon terme, la de suggeriments. En aquest sentit li voldria preguntar sobre el grau d'acceptació i compliment, per part de l'Administració, dels recordatoris i suggeriments, així com de la diligència en el compliment d'aquests. I la pregunta acaba demanant a vostè que ens en faci una valoració: si la considera positiva o no tan positiva.

Moltes gràcies, senyor síndic, honorable senyor síndic, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Aige. Té la paraula, pel mateix Grup Parlamentari Popular, el senyor Jacint Vilardaga.

El Sr. Vilardaga González

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable síndic de Greuges, la veritat és que, després de totes les intervencions que hem sentit, després de l'Informe exhaustiu que l'honorable síndic ens ha passat, poques preguntes queden a aquest diputat per formular. Per això voldria concretar un parell de punts, dels quals tinc una especial curiositat.

El tema de l'Administració de justícia veig que com cada any, i a més a més com que és un sentiment que es detecta fins i tot al carrer, el principal problema és el de la lentitud dels jutjats; és a dir, la lentitud sobretot de les resolucions judicials. Segueixen els jutjats vacants, la manca d'informació, el desacord amb les sentències... —és clar, només faltaria, pràcticament ningú està d'acord amb les sentències, sobretot quan perd—, però he trobat a faltar potser un tema que en aquest Parlament i concretament en la Comissió de Justícia s'ha plantejat en més d'una ocasió. I és el tema de la utilització del català a l'Administració de justícia. La consellera de Justícia ens ha informat al respecte; alguns grups parlamentaris han formulat preguntes, i nosaltres, ara, sentim la curiositat de saber si realment per part de la Sindicatura de Greuges s'han rebut queixes al respecte, perquè veiem que dintre de l'enumerat de les inquietuds principals quant a Administració de justícia no figura aquesta preocupació que de manera reiterada ha estat discutida en aquest Parlament i en especial a la Comissió de Justícia.

Després voldria també fer una altra pregunta respecte a un altre tema, que és un imperatiu constitucional, precisament el que deriva de l'article 18 de la nostra Constitució, referent a la protecció de l'honor, la intimitat personal i familiar i el dret a la pròpia imatge. Això, relacionat amb l'Administració de justícia i determinats

jutjats, que són majoria a la nostra comunitat, amb els quals determinades proves, fins i tot proves de confessió judicial, i en aspectes tan íntims com separacions matrimonials, casos de reclamacions de quantitats, aquestes proves pràcticament s'han de practicar als passadissos, a aquelles oficines en les quals a vegades hi ha gent que ve a presentar o a demanar simplement un certificat de naixement i està escoltant el que aquella persona està confessant i contestant les preguntes que amb tota intimitat se li haurien de formular. No sé si realment la Sindicatura ha rebut —ha rebut— queixes en aquest sentit.

Perquè això enllaça, també, amb un altre tema que a mi m'ha cridat sempre molt l'atenció, i és que en determinats establiments comercials hi ha una pràctica bastant estesa d'exigir especialment a les senyores, la qual cosa és doblement discriminatòria, exigir l'exhibició d'allò que porta dintre de la seva bossa en el moment de passar per caixa. Això, jo sempre he entès que és un atac frontal a la dignitat i a l'honor d'aquella persona que es troba injustament convertida en persona sospitosa d'haver comès un delictes. No sé si s'han rebut queixes en aquest sentit; suposo que molt poques, perquè, de la mateixa manera que aquesta manca d'intimitat que hi ha als jutjats i que, en definitiva, implica un atemptat contra la persona, aquest dret fonamental de la persona, suposo que no deu haver transcendit perquè la gent, en definitiva, se n'oblida i s'ho passa, en aquest sentit també suposo que molta gent no acudeix a aquelles possibilitats que li dona precisament aquella llei orgànica, que és una llei orgànica que es va dictar en desenvolupament de l'article 18 de la Constitució perquè, en definitiva, diuen: «Bé, mira, tot plegat m'han demanat que exhibeixi el daixò; m'han ofès, però, bé, a la volta, l'endemà ja no me'n recordo qualsevol busca ara un advocat per presentar una demanda», etcètera, etcètera. Llavors, en aquest sentit, considerant que realment hi ha actuacions d'aquest tipus que són summament ofensives i que vulnereu l'article 18 de la Constitució, jo voldria demanar a l'honorable síndic si realment hi ha queixes en aquest sentit, i si no, si hi ha possibilitats que s'interessin en defensa d'aquestes persones que realment es troben molt limitades a l'hora d'expressar-les.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Vilardaga. Passem la paraula al Grup Parlamentari Socialista. També tinc entès que volen repartir-se el temps, per tant, si els sembla, farem el mateix sistema. En aquest moment donem la paraula al senyor Joan Oliart.

El Sr. Oliart i Pons

Gràcies, senyora presidenta. Li agrairé que matisi perquè no vull perjudicar les meves companyes, la senyora Rosa Barenys i la senyora Marina Geli. Bé, una altra vegada agrair-li la seva exposició, senyor síndic, i passo ja als temes molt concretament i molt sintèticament.

Sobre el tema de l'habitatge compartim la seva afirmació de la insuficiència d'habitatge de promoció pública i no dubti que utilitzarem aquesta afirmació, aques-

ta reflexió, com un argument d'autoritat per iniciar i impulsar noves polítiques en aquest sentit. Quant a les subvencions i pel que respecte a l'habitatge, indubtablement, nosaltres el que creiem és que aquestes subvencions han d'arribar en el moment oportú, és a dir, en el moment en què es contracta per part del que ho està contractant, de l'usuari, doncs, aquests diners que van a la subvenció per l'entrada. Perquè si no arriben en aquest moment, és indubtable que la seva finalitat queda completament desvirtuada i que queden perjudicades les persones més desfavorides econòmicament. Dir també que –i amb certa ironia– en el cas dels joves la qüestió ja està resolta per l'Administració de la Generalitat, atès que va suprimir la subvenció del 5% que estava atorgant als joves menors de trenta anys.

Quant al medi ambient, concretament, li manifesto la meva perplexitat en la reiteració d'uns abocaments incontrolats a la riera de les Febres d'Avià, municipal de Casserres, que recordo perfectament que en el seu Informe anterior ja estava, doncs, anotat aquest tema i que fins i tot jo en vaig fer menció en el plenari. I la meua pregunta seria: què diu l'Administració de la Generalitat per justificar aquests reiterats vessaments incontrolats?

Quant a la justícia, celebrar la creació del Servei d'Assistència a les Víctimes del Delicte, que jo posaria com a un exemple de sincronia entre les peticions que reiteradament ha fet el senyor síndic de Greuges i les iniciatives parlamentàries. He de dir que el Grup Socialista, en diferents anualitats on va presentar unes iniciatives en aquest sentit i que precisament, doncs, l'any passat i també conjuntament amb una iniciativa del grup d'Esquerra Republicana, per fi va ser aprovada, i en virtut d'aquesta aprovació es va crear aquest Servei que tant vostès com nosaltres anàvem reclamant. Lamentar també la lentitud de la justícia i de les queixes, una vegada, cada any, cada any, cada any és sobre el mateix: lentitud de la justícia. És indubtable que els increments dels mitjans que hi han hagut en l'Administració de justícia i el fet dels traspessos a la Generalitat no han aconseguit millorar la situació, i des d'aquest punt de vista, doncs, nosaltres creiem que, a part que s'ha de continuar impulsant, doncs, que hi hagin més recursos, és indubtable que la mateixa Administració de justícia hauria de ser més sensible a aquestes preocupacions dels ciutadans.

Quant a la situació penitenciària, nosaltres li agràim la seva àmplia informació. És indubtable que pràcticament això seria, doncs, quasi un informe monogràfic, com vostè deia allà. Compartim, lògicament, les seves preocupacions en aquest sentit, i pensem que això ajuda molt la sensibilització de l'opinió pública perquè sens dubte que els governs en un moment d'assignar recursos a cada una de les matèries o de les polítiques, és indubtable que tenen també molt en compte la sensibilitat de la ciutadania, l'opinió pública respecte a les matèries. Com més sensibilitat hi hagi sobre aquesta qüestió, més fàcil serà que el Govern, doncs, es decideixi a posar més recursos en el tema de la reforma penitenciària. Reiterem amb això la petició que ha fet el senyor Ridao a veure si entre tots podem impulsar que els nous centres penitenciaris, que tanta falta fan, que

sobretot per desmassificar els centres penitenciaris de Barcelona, doncs, es realitzin.

I ja en el tema d'ensenyament, és indubtable que també compartim aquesta preocupació ciutadana que existeix sobre les dificultats de la seva aplicació, sobre el tema del transport i dels menjadors, i sobretot, també, sobre el tema de la formació professional, que últimament, doncs, ha estat objecte d'amplis debats en aquest Parlament. Sobre els centres concertats i l'admissió a aquests, un prec i una pregunta –un prec, més que res. Bé, vostè diu que no és vàlid el criteri o condició d'haver estudiat en una escola bressol determinada per ingressar en una escola concertada. Això és cert. La normativa no fixa aquest com un dels criteris. Però jo el que sí que li puc assegurar, senyor síndic, és que molta gent això no ho sap. I com que molta gent això no ho sap, doncs, aleshores acaba no fent ingressar en una escola en què li han dit que aquest és un criteri pràcticament, doncs, indefugible i únic, no? Aleshores, jo crec que és necessari que se'n faci publicitat, i aleshores valdria la pena que l'Administració de la Generalitat la fes aquesta publicitat.

I també un altre tema que ens preocupa des del punt de vista de l'ensenyament és el criteri de proximitat de domicili i llibertat d'elecció de centre i concentració excessiva d'immigrants a determinades escoles. És a dir, nosaltres creiem que aquests criteris de proximitat territorial, d'elecció que tenen els pares per als seus fills, es pugui també compaginar amb el criteri que no hi hagi excessiva concentració d'immigrants en determinades escoles. I li demanem, des d'aquest punt de vista, que es preocupi per aquest tema.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Oliart. Té la paraula la senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyora presidenta. Senyor síndic i acompanyants, la lectura del seu Informe, igual que en els anys anteriors, ens fa constatar que és un instrument important per avançar en els drets socials en el nostre país, a Catalunya. I ho dic perquè en la seva anàlisi del començament de l'Informe vostè, com recordava ahir, parla que és millor prevenir que curar, lògicament; que s'han de retre comptes, que és necessari, cosa que vol dir que el Govern ha d'avaluar les seves polítiques; que s'ha de clarificar o definir els drets de cara al ciutadà, i vostè parlava d'unes cartes de drets o de catàlegs de serveis, evidentment, principis que les lleis bàsiques del nostre ordenament a Catalunya, concretament la Llei de serveis socials, posa com a base d'actuació del Govern i de les administracions.

Jo li voldria fer tres observacions –preguntes. La primera fa referència a les actuacions d'ofici que vostè ha fet en els centres de profunds, de disminuïts psíquics. Vostè parla, ens diu que hi ha recomanacions que encara no han estat escoltades pel departament corresponent, actuacions que vostè ha fet d'ofici, per exemple, a Vil·lablanca, on s'han traspasat els recursos de la Di-

putació al Departament de Benestar Social i que vostè s'oferia per fer de mediador entre una i altra institució en benefici dels recursos en aquest determinat centre; Can Ruti, en què vostè també ens diu que hi ha una colla de suggeriments que estan pendents de valoració i acceptació pel departament corresponent, i el Joan Riu, de Girona. Ens agradaria que ens digués què passa. Vull dir, quan de temps haurem d'esperar encara perquè es puguin solucionar aquestes propostes que vostè fa, quin tipus de problema té el Govern per poder-les aplicar.

L'altra fa referència a la política de vellesa. Vostè ens manifesta la seva preocupació per la manca de places residencials sociosanitàries, per la insuficiència del servei d'ajuda a domicili, per les petites pensions que no ajuden per al manteniment de la vida. Nosaltres estem preocupats per tot el sector de serveis d'atenció a la vellesa, ens adherim evidentment a la seva preocupació, i els demanem, tal com ja han fet personalment, dies enrere, que vetllin per tot el desplegament dels serveis d'atenció a la vellesa, i sobretot per a l'aplicació dels possibles preus públics, no?, o pel finançament d'aquests serveis. Li vam manifestar personalment, li tornem a manifestar el nostre interès perquè es treballi en aquesta direcció en l'Informe d'aquest any, perquè aquests grups són grups molt vulnerables i necessiten molta atenció, igual que l'atenció als infants. I també, en aquesta línia li demanàriem que poguessin dir-nos si la inspecció de la Generalitat funciona. Són molt reduïts, els instruments que en aquests moments té l'Administració de la Generalitat per a la inspecció, però cal una manera d'assegurar que els recursos siguin bons i funcionin és que hi hagi una bona inspecció. Cada vegada hi ha més oferta mercantil. Per tant, aquest és un instrument necessari perquè tots puguem estar tranquils que els recursos de la xarxa pública concertada o col·laboradora són els adequats i funcionen bé.

I l'altre tema és el tema de la infància. Jo com els altres companys han fet l'he de felicitar per la seva tasca decidida i puntera en el tema de les adopcions, que sortosament, doncs, està ben canalitzat, almenys així en ténim la percepció que ho està fent la consellera de Justícia. Per altra banda, felicitar-nos que ja tinguem a punt de nomenar el síndic, l'adjunt al síndic de Greuges per als menors. Jo crec que això ens facilitarà molta de les actuacions que puguem fer també des d'aquest Parlament. I ressaltar una de les seves preocupacions que era els missatges publicitaris en els mitjans de comunicació, per als quals vostè reclama més consciència ètica de la societat i més implicació de la societat en general en tota la política de cara als infants i a aquest sector concretament.

Jo vull recordar la Llei 8/95. La Llei 8/95 establia, estableix la possibilitat, recollint legislació fins i tot europea, de sancionar aquells mitjans de comunicació que no respectin els drets dels infants tal com s'estableixen en la convenció del 89 de Nacions Unides i que recollíem en aquesta Llei 8/95. Per tant, jo li pregunto si vostè creu que hem de tenir més present que hi ha una recomanació que ens obligaria a sancionar o vostè creu, tal com creuen molts dels mitjans de comunicació, que s'ha d'arribar a una autoregulació i que per a això el

que cal és que hi hagi campanyes –com vostè també ahir deia– d'informació, de creació de consciència ètica, etcètera. O sigui, què hem de fer per anar arreglant aquesta imatge que se'ns ofereix constantment a la premsa, a la ràdio, a la televisió, etcètera, i en la publicitat?

I per altra banda –i això només li ho enumero–, el desplegament de la Llei 8/95 creiem que és fonamental, sobretot perquè aquesta Llei recull els drets civils, socials i polítics dels infants, i això vol dir que els infants tenen veu davant les administracions, encara que siguin menors d'edat. Per tant, esperem, de totes maneres, que el síndic de menors pugui impulsar l'aplicació de la Llei 8/95.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Pel mateix Grup parlamentari Socialista, té la paraula la senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyora presidenta. Honorable síndic i el seu equip, després d'una lectura detinguda del seu Informe, curiosament no hem sabut trobar cap referència de greuges dels ciutadans en temes com –que semblen tan importants almenys a nivell mediàtic– la televisió digital, com els *lobbies* econòmics i mediàtics, que sembla que fracturen el país, o els esports. Jo no he sabut trobar cap greuge, en tot cas, des del punt de vista estadístic identificable.

I en canvi –i li ho agraim– vostè fa una anàlisi del que en diríem tot allò que afecta la qualitat de vida de les persones. I dic això perquè hauria de ser de lectura obligada i de reflexió obligada de les nostres pràctiques polítiques, a què donem valor... I per tant nosaltres, el nostre Grup parlamentari, el Grup Socialista li diu, li vol transmetre que la seva anàlisi en un terreny –que és del que jo parlaré–, el sanitari, ens dóna d'alguna manera, ens impulsa i a sobre ens permet avaluar si les nostres prioritats en sanitat també són les que els ciutadans adrecen al Síndic.

I, per tant, quan vostè identifica –i li ho agraim–, en un llistat absolutament rigorós, els problemes de la xarxa sanitària, són paral·lels pràcticament a les nostres intervencions parlamentàries de la demanda de la millora de la sanitat; i vostè parla de la reforma de l'atenció primària, de la reforma de l'atenció especialitzada, d'una necessitat d'identificar els drets dels malalts, de la informació i la participació, d'una visió integral, de la salut mental, de les ludopaties, de la sida, de la despesa farmacèutica, de les llistes d'espera, de les emergències. Curiosament, aquesta diputada, en llegir el seu informe, pensava que com a grup parlamentari no devem anar tan errats en la nostra capacitat de connexió amb els ciutadans. Per tant, ens felicitem i insistim que el seu Informe és una avaluació de la nostra possibilitat de connexió amb els ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

Curiosament, he trobat a faltar, hem trobat a faltar un aspecte que és la demanda, l'observació i la pregunta que avui li volem dirigir. No hi ha cap referència al

tema de drogodependències, excepte en l'àmbit penitenciari, i això per nosaltres és una preocupació, una preocupació no perquè el Síndic, evidentment, no hagi estat amatent a aquest tema, perquè ben segur que sí, però una reflexió de quins són els mecanismes i instruments imaginatius perquè subgrups poblacionals importants i que tenen problemes de consum patològic d'alcohol –estem en una societat on el consum patològic d'alcohol és molt alt– o consum de drogues via parenteral, moltes vegades en l'exclusió social, no arriben a la Sindicatura.

Ens sembla que haurem d'avançar en aquest aspecte, ens sembla un aspecte fonamental perquè parlar de l'exclusió com a mínim dintre d'un subgrup poblacional, haurem de parlar, hi insistim, des del seu observatori absolutament privilegiat, també anant més enllà dels greuges individuals, de les actuacions d'ofici i dels grups organitzats. Sap què, senyor síndic?, no hi han toxicòmans organitzats, no n'hi ha gaires; no hem creat un model de societat de familiars que se'n queixen; no tenim una anàlisi des d'un observatori objectiu d'anàlisi de realitat, de recomanacions, de generar opinió i, per tant, és una recomanació i també una reflexió de per què determinades persones individualment o col·lectivament no coneixen, no saben, no utilitzen un instrument que d'alguna manera és un instrument que s'ha demostrat absolutament útil per fer recomanacions a les administracions.

Per tant, com a grup parlamentari voldríem saber la seva opinió i li demanem..., dintre tota aquesta feina que sembla que li encomanem arreglar el país, però en tot cas des d'un aspecte fonamental, que és aquest subgrup poblacional de persones toxicòmanes, sobretot amb exclusió social.

I una segona referència, insistint que el seu..., jo crec que sí, que el seu Informe permet fer una radiografia dels problemes reals del país, dels reals –dels reals–, dels que afecten la vida quotidiana. I li agrairé el seu Informe sobre el tema de l'ocupació i sobre el tema del treball. I en un aspecte, vostè insisteix en dues frases que ens semblen clau: «Les polítiques per generar ocupació són polítiques transversals», perquè, evidentment, l'augment de la riquesa no vol dir augment de l'ocupació, no vol dir, necessàriament, augment de l'ocupació; no vol dir necessàriament redistribució de la riquesa; no vol dir necessàriament redistribució del treball, i vostè esmenta polítiques transversals que van des de la formació, estar amatents a subgrups poblacionals i –vostè ho diu– a menors de vint-i-cinc anys amb escassa formació, que viuen en una situació de marginalitat, a aturats de llarga durada... Jo hi afegiria probablement dones que volen accedir al món del treball remunerat.

Per tant, agrairé aquesta observació de transversalitat del tema de la necessitat de crear treball en un país i no només fiar-nos de les enquestes de l'EPA o d'aquesta, diríem, visió cofoista que a vegades fem analitzant les dades de com augmenta l'ocupació, que ens n'hem de felicitar, però sobretot des del Síndic de Greuges i com a mínim des del Grup parlamentari Socialista, on l'estat del benestar és la peça clau del nostre ideari, és molt important.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Geli. En aquest moment, passem la paraula al Grup Parlamentari de Convergència i Unió; té la paraula l'il·lustre senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Em penso que ens repartirem també el temps amb la senyora Rosa Bruguera i que jo em referiré als aspectes d'habitatge, urbanisme i medi ambient, per traslladar algunes de les reflexions que a partir de l'Informe fa el nostre Grup Parlamentari. No sense abans agrair la presència del síndic i de l'equip de persones que l'acompanyen i agrair també l'Informe, que penso que és bo que anem reflexionant sobre aquells problemes, aquelles disfuncions que els ciutadans a través de les queixes o que el Síndic a través de les actuacions d'ofici ens va posant de manifest per tal d'anar avançant i anar corregint totes aquelles coses que no funcionen prou bé.

Entrant ja en matèria, en relació amb el tema d'habitatge, abans un grup parlamentari que m'ha precedit en l'ús de la paraula deia que feia seves i adjuntava a la seva argumentació l'argumentació moral que representa la paraula del Síndic, de la sindicatura, de Greuges. A nosaltres ens sembla molt encertada la reflexió que fa el Síndic en relació amb la disfunció que hi ha entre la concessió de subvencions en tema d'habitatge i el pagament d'aquestes, i la proposta que feia de permetre la desgravació, sigui amb l'IVA, sigui amb l'impost de l'IRPF. Penso que és bona aquesta reflexió, penso que és compartida, si no vaig errat, també per la Conselleria; penso que a més a més s'ha plantejat en alguna ocasió i penso que també se seguirà reivindicant. Per tant, en aquest sentit sí que agrairé aquesta reflexió perquè sumarem a la nostra argumentació aquesta argumentació moral, aquesta força moral de la Sindicatura de Greuges.

Val a dir que parlar el darrer grup sempre hi ha preguntes que ja s'han suscitat. El senyor Ridao demanava també l'opinió sobre el fenomen «okupa», amb k, també és una de les inquietuds del nostre Grup conèixer l'opinió del Síndic de Greuges al respecte, per bé que se cita, si més no, en la introducció com un dels fenòmens socials que ha pres cos especialment en aquest darrer any. Per tant, també tindríem interès a conèixer una mica quina és l'opinió del Síndic en relació amb aquest problema.

En relació amb el tema d'urbanisme, es posa de manifest la manca de mitjans tècnics per part dels ajuntaments petits. Aquí faríem una pregunta molt concreta també per conèixer l'opinió del Síndic; la pregunta és: seria bo que els consells comarcals tinguessin aquests instruments de suport tècnic de cara als ajuntaments petits? Vostè posa de manifest que els ajuntaments més petits, amb menys mitjans tenen dificultats a l'hora del planejament urbanístic; pensa vostè que la via del consell comarcal fóra una bona via al respecte?

I pel que fa al medi ambient, també sumar-me a les felicitacions que han fet els altres grups en relació amb el conveni que vostès han signat amb el Col·legi d'Enginyers. Ens sembla un conveni oportú, intel·ligent i pràc-

tic i que pot ajudar molt tant la Sindicatura, i no només en la resolució, en la informació en relació amb els problemes, sinó també que institucions de la societat civil col·laborin amb una institució tan important com és la del Síndic de Greuges.

Potser el problema més important, als nostres ulls, que es reflecteix en l'informe de medi ambient és aquesta excessiva indeterminació de competències entre les diferents administracions que genera –i ho dic amb paraules seves– una certa indefensió del ciutadà.

Hem llegit amb molta cura la proposta que fa vostè i hem llegit amb molta cura també la resposta del mateix Departament de Medi Ambient, la petició que feia la Sindicatura que es legislés al respecte. Penso que aquest és un tema..., i recollim la proposta que vostè ha fet aquí de traslladar-la en el marc del Parlament, perquè probablement aquesta legislació escapa del marc estricte del Departament de Medi Ambient, i una altra consideració tant o més important que aquesta, la necessitat de ser curosos amb l'autonomia local, amb la Llei 7/85, de 2 d'abril, i amb Llei catalana 8/87, de 15 d'abril, com manifesta vostè també en el seu informe. Per tant, recollim aquest suggeriment de legislar al respecte o d'estudiar quines són aquestes disfuncions, bo i essent molt respectuosos, hi insisteixo, amb el tema de l'autonomia local.

Bàsicament, aquests serien..., ho dic per no exhaurir el temps i no perjudicar la diputada Rosa Bruguera que parlarà, que agafarà la paraula tot seguit. En relació amb aquests tres temes vostè en l'Informe, en la part d'Informe d'ahir ens deia totes les entrevistes que havia tingut amb altres homònims seus, tant en diferents comunitats autònomes com de fora del país. Una mica, jo no sé si són objecte de conversa aquests temes o no quan feu una trobada de síndics de greuges, però fins a quin punt la tipologia, els percentatges, fins i tot, de queixes que es presenten a la Sindicatura de Greuges és comparable o no amb la resta de queixes que s'eleven als homònims vostres en altres comunitats autònomes; és a dir, quins són els problemes?, estem igual quant a problemes?

A mi em crida sempre l'atenció des de fa ja dos, tres anys la força que van prenent temes que penso que són importantíssims i que demostra que tenim una societat molt madura, temes o valors postmaterials, molts temes relacionats amb medi ambient, molts temes relacionats amb valors que els sociòlegs en diuen postmaterials. Això es dona a la resta de l'Estat o no es dona? Si ens poguéssim fer algunes comparacions, si és que en teniu dades, en relació amb què passa en altres institucions o només en la vostra.

Per la meua part res més, i passaria la paraula a la senyora Bruguera.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Espadaler. Té la paraula la senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyora presidenta. Senyor síndic, jo voldria fer-li una primera consideració que m'ha cridat l'aten-

ció. A la secció tercera, quan parla de l'àmbit tributari –no és que m'hagi cridat l'atenció, sinó que m'agrada que ho digui–, vostès diuen, quan parlen del nombre de queixes que s'han rebut diu que, puntualitza que és lògic que n'hi hagi més que afectin els ens locals perquè, lògicament, hi ha un nombre de figures tributàries molt més àmplia en tot el que és la hisenda local i, per tant, amb diferència, diu, molt més elevat que el que respon a la tributació de la Generalitat de Catalunya.

Jo li voldria fer un suggeriment perquè, almenys des del meu punt de vista, ens ajudaria. Totes les queixes tenen validesa per si mateixes, però en canvi no és el mateix, en tens una visió molt més de conjunt i no és el mateix si d'un ajuntament que té cinc-cents habitants vostès reben cinc queixes d'aquest ajuntament que els afecta o bé que d'un ajuntament de cinc-cents mil en rebin també cinc. Per tant, aquesta idea de dir quin és el cens, quin és el cens o quines són les persones que afecten un determinat departament o una determinada funció quan vostès reben una queixa. És a dir, en sanitat, perquè és un dels temes que n'hi ha més potser que en els altres departaments, a quina franja de població ens referim? I «en comparació a»: això vol dir un percentatge ics, i aleshores ens podríem trobar amb casos que vostès tenen moltes queixes, que consten en aquest Informe i, en canvi representaria, un zero coma ics, i en un altre que n'hi hagués només dues representaria un deu per cent. Aquesta és una de les sol·licituds que li volia fer, perquè crec que valdria la pena, ens ajudaria a situar-nos en el que representa cada una de les queixes.

D'altra banda, en aquest aspecte tributari, realment a mi em preocupa molt que sempre hi han unes determinades queixes reiterants, any rere any, que no sé si afecten els mateixos municipis o les mateixes dependències, o realment varia, perquè moltes vegades podem dir que són els mateixos, però que efectivament aquell ajuntament ho ha solucionat i no n'hi ha més. I això són tant queixes en el retard en la devolució d'ingressos ingressats, com –diu– recursos precipitats a la via executiva, amb l'embargament de comptes corrents, que d'això ja sabem que se n'ha parlat molt; no sé si això continua o, realment, ja ha desaparegut, perquè crec que hi ha legislació suficient, o almenys s'ha parlat que alguns ajuntaments, això, ho havien desestimat ja per sempre. No sé si això és global o no.

D'altra banda, diu que hi han alguns determinats fets que no es modifiquen, malgrat les manifestacions dels afectats: notificacions incorrectes i manca de resposta expressa als recursos i sol·licituds dels interessats; és a dir, que només es modifica quan o bé hi intervenen vostès o hi intervé un òrgan, diguem-ne, superior, no en la primera instància, que és la de l'afectat. Jo voldria també demanar-li si això és així, o si realment hi han millores, hi han avenços, en tot aquests camps.

Jo, a vegades, tinc la impressió –quan he sentit altres persones d'altres grups parlamentaris– que és com si haguéssim llegit informes diferents; és a dir, com és lògic, tots mirem allò que realment ens crida més l'atenció. En l'apartat de sanitat, vostè fa una reiterada referència que el dèficit del finançament sanitari condiciona les mesures, i és lògic, però que malgrat tot hi ha un gran esforç d'adequació, tant de la xarxa no re-

formada d'atenció primària com en tots els altres aspectes, i constata que, malgrat que hi hagi desigualtat en alguns serveis, el que no hi ha és desatenció al ciutadà. I hi han altres coses que a mi m'han agradat molt, del seu Informe, perquè, per exemple, quan parla de la gestió sanitària, diu que «la utilització de tècniques empresarials en la gestió del sistema públic de salut iniciada a Catalunya fa alguns anys ha marcat un solc arreu de l'Estat espanyol que ha estat seguit per altres administracions sanitàries». I en aquest mateix sentit parla de l'adequació d'una millor qualitat dels serveis d'atenció a la dona amb l'existència de més mitjans de personal especialitzat i amb una racionalització, eficàcia i eficiència dels serveis, i a més a més, vostè també ressalta la coordinació i bona administració per part de l'Administració local i de l'autonòmica.

D'altra banda –i això ho dic perquè em sembla que val la pena ressaltar-ho–, igual com sabem que hi han dèficits, també val la pena de dir quan Catalunya va al davant, és capdavantera. Com vostè diu, l'alta prevalença de malalts terminals ha fet que Catalunya sigui capdavantera i exemplar en l'aportació de noves disciplines per a la millora de l'atenció directa i integral dels malalts. I així, i com és lògic, i això em sembla que no ho callaré, jo vull destacar-ho, és l'abnegada dedicació de tots els equips i del personal que treballa en els hospitals i en tot el que és la xarxa sanitària. Crec que valia la pena de dir-ho, perquè, si no, moltes vegades ens quedem només amb aquella part, diguem-ne, de dèficits, i no ressaltem també que hi ha una part que, realment, Catalunya és pionera, i que funciona, i que a més a més hi ha aquesta sensibilitat per intentar que les coses, malgrat les dificultats de finançament, vagin endavant.

Ens fem ressò, també, de la sobreutilització –que vostès diuen que és progressiva– dels serveis d'urgències dels hospitals. Sabem que en això, primerament, falta un gran nivell d'informació o de pedagogia per tal que la gent sàpiga en quin moment s'han d'utilitzar uns o altres serveis. Crec que això, també, entre tots anirem solucionant-ho, i esperem que en el futur no hi hagin aquests col·lapses, que ja sabem que són puntuals però, tot i ser puntuals, sempre afecten en aquells moments que hi ha menys personal, sigui perquè són dies de festa, dies ponts, vacances, tots aquells moments..., i com és lògic, quan una persona s'hi trobi, sigui el dia que sigui, ha de protestar perquè tots plegats som conscients que passa un moment difícil.

Vostè també diu que li consta que el primer Pla de salut de Catalunya treballa per assolir els objectius fixats, és a dir, l'equitat en l'accessibilitat, la major eficiència en el conjunt dels dispositius implicats, l'augment de qualitat i l'aprofundiment de la coordinació. Creiem que nosaltres, el Grup Parlamentari que dona suport al Govern, hem de ser molt curiosos, també, de fer un seguiment que realment això vagi així, i que dia a dia s'incrementi, i que sigui en bé del ciutadà.

Jo voldria parlar-li, ara, de l'apartat d'infància, perquè és un dels temes que a mi ja sap que em preocupen, i em preocupen per diferents raons. Ahir ja parlava que un infant no té dues vegades la mateixa edat i que, a més a més, un infant, quan hi ha un tràmit administratiu o judicial que està pendent de resolució i passa un

any, o en passen dos, no és el mateix per a una criatura que per a una persona adulta, que moltes vegades un any et passa volant i no te n'adones, però per a un infant allò té unes repercussions importants. I li preguntava ahir, i li ho torno a demanar avui: realment, els retards en aquests tràmits són els mateixos que en els tràmits normals per a persones adultes? I en tot cas, vull dir, s'ha fet algun suggeriment, s'ha demanat que, realment –al marge que hi hagi personal especialitzat en temes d'infància, això també ho demanen vostès, i crec que és important–, s'ha intentat que en aquests temes es vagi molt més àgil?

D'altra banda –acabaré molt aviat–, també em preocupa que els mitjans de comunicació, com han dit altres grups, recullin moltes vegades d'una manera que no és l'adequada o que facin publicitat d'aspectes que, realment, moltes vegades poden vulnerar la intimitat de l'infant o de la família. Per tant, jo li demanaria que, en aquest punt –que també vigilarem–, i que veig que vostè s'ha fet ressò del que demana un grup anomenat «Infants Consens», és a dir, de totes les resolucions que ha pres aquest grup, i que crec que són importants, hem treballat, tots els grups parlamentaris hem treballat amb ells, i ara, d'aquí a quatre dies, nosaltres firmarem un document per tal que tots els grups parlamentaris ens comprometem a tirar endavant tota una sèrie de resolucions que afecten la infància.

En aquest sentit, valorem també que, de les visites a centres que vostè ha fet, a centres d'infància, dependents ara, en aquests moments, del Departament de Justícia, diu que fa una valoració global positiva del funcionament d'aquests centres, i que no ha considerat en la majoria d'ells, jo diria que em sembla que he llegit que en cap d'ells, no ha considerat necessari fer-hi cap mena de referència ni consideració important. També ressaltava l'entusiasme i dedicació dels directors i de tot el personal d'aquests centres, i em sembla que això és bo, perquè un d'aquests centres va rebre un premi fa quatre dies, i això era un reconeixement de la tasca que duen a terme. D'altra banda, remarcar la recent publicació del *Llibre d'en Pau*, que és aquesta guia per valorar, per detectar aquells casos de maltractaments, i que els infants sàpiguen en quin moment es troben, de la vida, si és que algun d'ells n'ha passat. Tot això, jo crec que és positiu i m'alegra que vostès ho ressaltin.

Quant a la implantació –acabo amb això– del nou sistema de l'ESO, normalment, quan s'implanta un nou sistema sempre hi ha una determinada desinformació; una desinformació que pot ser involuntària o que pot ser induïda; per tant, nosaltres recollim aquesta necessitat, i suposo que ja l'any que ve, al començament de curs, no passarà el mateix que ha passat aquest, perquè, lògicament, tothom sap més bé on ha d'anar, oi?, i que es trobarà.

Recullo, per una altra banda, la necessitat d'unes mesures de protecció a les famílies nombroses, en general a totes les famílies, però molt especialment a les famílies nombroses, amb els criteris d'accés a determinats centres. Em preocupa el fet que, quan parlem que un dels aspectes és la proximitat del domicili per a l'accés a un centre, vostès diuen que és una pràctica no excepcional inscriure en l'àrea d'influència una criatura, i

que això passa molt, i que com és lògic la verificació i vetllar perquè l'empadronament sigui real, és a dir, no sigui fictici, correspon als ajuntaments, i que sembla ser que hi ha una bona coordinació entre els diferents ajuntaments i el Departament d'Ensenyament. Per tant, en això també haurem de ser molt més vigilants, perquè moltes vegades és veritat que s'abusa, per aconseguir entrar en un centre o per aconseguir unes millores, s'abusa d'utilitzar unes formes jo diria no massa ètiques.

Finalment, jo vull fer-me ressò d'un dels punts que vostès van aprovar en aquelles Jornades...

La presidenta

Perdoni, senyora Bruguera, és que ens va dient que va acabant, i veig que va allargant. En tot cas, hauria d'anar...

La Sra. Bruguera i Bellmunt

No, ja estic, doncs. En les onzenes Jornades de Coordinació entre els Defensors del Poble, que vostès deien, insistir en el paper central de les persones, de totes les persones, i en el caràcter subsidiari que l'economia i els mercats han de tenir respecte a elles. Amb això recullo tota la part, diguem-ne, si més no, des del punt de vista de pobresa que hi ha en tot el nostre país, de la prioritat que han de tenir tots els serveis socials enfront de tot el que és la part material o la part econòmica. I demanava una especial atenció a la situació dels col·lectius més desfavorits, sense perdre de vista les conseqüències de marginació que el fenomen de la drogadoicció origina en la nostra societat. Ho dic també perquè sabem que, moltes vegades, és conseqüència no volguda d'una determinada addicció a unes determinades drogues.

Moltes gràcies, senyora presidenta, i perdoni l'allargament.

La presidenta

Moltes gràcies a vostè, senyora diputada.

En aquest moment suspenem la sessió per uns vint minuts. Si els sembla, tornarem a reprendre a dos quarts d'una.

La sessió se suspèn a les dotze del migdia i deu minuts i es reprèn a tres quarts d'una i deu minuts.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, senyor Cañellas, reprenem la sessió donant la paraula al síndic perquè contesti les intervencions que hi han hagut des dels diferents grups.

El síndic de Greuges

Senyora presidenta, senyors membres de la Mesa, senyores diputades, senyors diputats, perdonin el retard, però hem de compartir les culpes, ja que m'han fet tantes preguntes que no hi ha cap mena de dubte que hi havíem de dedicar una estona una mica llarga.

Després, repassant les meves notes, he comprovat que en alguna de les qüestions que es van plantejar ahir era important fer alguna precisió. D'altra banda, vam deixar pendent de resposta per a avui aquelles preguntes relatives de la secció segona a la novena. Em sembla que no vaig deixar pendent cap qüestió plantejada pel senyor Bosch; de tota manera, recullo la seva observació que tal vegada l'assignació de matèries per a cada una de les parts de la sessió era un xic confusa. Amb l'experiència d'enguany procurarem fer un plantejament més fàcil en el futur. Penso que tampoc vaig deixar pendent cap de les preguntes formulades pel senyor Ridao. Sense més preàmbul, passo, doncs, a respondre, intercalant-les amb les preguntes d'avui.

Les representants dels grups Popular i de Convergència i Unió, senyores Montserrat i Bruguera, em van preguntar en la reunió d'ahir si era possible disposar de les dades relatives al nombre de queixes que han estat presentades per dones. Em vaig comprometre a facilitar-los aquestes dades en la reunió d'avui. Doncs, bé, pel que fa a aquest exercici del 1996, del total de 1.534 expedients tramitats arran de la presentació d'una queixa i considerant tan sols les de caràcter individual, que han estat 1.391, 470 han estat presentades per dones i 921 per homes, la qual cosa representa, pel que fa a les dones, un 33,78% i, quant als homes, el 66,21%.

Ja vaig manifestar ahir quines eren les principals característiques d'aquestes queixes extretes de la comunicació presentada pel Síndic en el marc de les onzenes Jornades de Coordinació de Defensors de l'Estat, celebrades a Lleó el passat setembre. Permetin-me, ara, que faci un petit resum de les conclusions a les quals arribàvem en aquesta comunicació.

En primer lloc, atribuïem la diferència percentual en la presentació de queixes per part d'homes i de dones a les desigualtats estructurals que afecten les dones, tant en la seva esfera privada com en la pública. Destacar, no obstant, que les dades que donava en relació amb l'exercici de l'any 1995 situaven el percentatge un 25% de les dones i un 75% dels homes, la qual cosa reflecteix un sensible increment en l'any 1996. En segon lloc, constatarem que els homes denunciïn irregularitats que es donen en àmbits de fort component públic –procediment administratiu, ordenació del territori i tributari– mentre que les dones es mouen més en els àmbits vinculats a l'esfera privada, concretament amb la cura de les persones, com Sanitat i Serveis Socials. En tercer lloc, detectàvem un increment de les queixes de dones relatives a la manca d'ocupació i de recursos econòmics; assistim, doncs, al fenomen de la feminització de la pobresa. Augmenten també les queixes que denuncien l'impagament de la pensió establerta en el moment de la separació o divorci. En cinquè lloc, l'envelliment de la població juntament amb la limitació i restricció de les prestacions socials provoca l'augment del nombre de vídues amb problemes econòmics; i per últim, conclouem que no observàvem diferències significatives en aquells àmbits en els quals tots dos sexes gaudeixen de condicions laborals i educatives similars, com són el personal al servei de les administracions públiques i els alumnes.

També, responent al tema d'ahir de les preguntes ens van plantejar sobre el tema de convenis de col·laboració

les diputades. senyora Montserrat i senyora Bruguera, pels grups Popular i Convergència, van fer referència ahir –dic– en les seves exposicions als convenis de col·laboració que aquesta institució ve subscriuint amb diferents universitats, si aquesta voluntat es manté també per a aquest any 1997. Efectivament, per a aquest exercici de 1997 continuen vigents tots i cada un dels convenis de col·laboració que exposem en l'informe referits a l'any 1996, i pel que fa a si està previst fer-ho extensiu a d'altres universitats de fora de l'àmbit de Barcelona, haig de manifestar que l'oferta ha estat feta per part d'aquesta institució amb motiu dels desplaçaments a ciutats seus universitàries. No s'ha arribat, però, a concretar encara. Cal tenir en compte que aquí la principal dificultat rau en els desplaçaments.

Entrem ja en les respostes a les preguntes que s'han fet avui. Passo a contestar a la senyora Carme Tolosana, d'Iniciativa per Catalunya i Joan Ridaó d'Esquerra Republicana. La problemàtica de l'habitatge, joves, moviment «okupa». En l'actuació d'ofici relacionada amb els ajuts previstos en el Pla d'habitatge, hem realitzat nombroses propostes al Departament de Política Territorial i Obres Públiques amb l'objectiu que aquests ajuts arribin a tothom qui ho necessita i que siguin al més àgils possibles. En l'elaboració d'aquestes propostes, hem tingut en compte la problemàtica especial dels joves. Tanmateix, cal assenyalar que al Pla d'ajuts a l'habitatge 1996-1999 s'hi regula la promoció d'habitatges en règim de lloguer per a joves i l'arrendament d'habitatges destinats a universitaris. Respecte al fenomen «okupa», en l'Informe no em pronuncio, però sí que dic, i expressament, que s'ha de tenir en compte i de fer-nos reflexionar sobre les seves causes. No tinc encara opinió sobre aquest tema.

En relació també a urbanisme, una pregunta del senyor Espadaler, de Convergència i Unió. En relació amb els ajuntaments petits que no tenen els mitjans econòmics suficients per prestar els serveis mínims obligatoris tals com l'enllumenat públic, les clavegueres, la pavimentació i conservació de les vies públiques, aquests poden dispensar-se de la prestació en recórrer als consells comarcals. Per altra banda, els consells comarcals també exerceixen altres funcions de suport als ens locals. Sovint, però, cal tenir en compte l'escassa dotació pressupostària dels ens locals..., ai!, dels ens comarcals, però.

La pregunta del senyor Joan Ridaó sobre –també– medi ambient. Em demanava sobre el tema de les actuacions per solucionar la problemàtica dels sorolls, trànsit i manca de llicències. És ben cert que el problema de la contaminació acústica és una qüestió que s'està generalitzant i agreujant en l'àmbit de molts municipis. Quan ens adrecem a l'Administració ho fem directament a aquella que és la competent en la matèria, que ho són els ajuntaments. Els ajuntaments, la seva policia local, són els qui han d'intervenir per posar fi a aquestes molèsties, així com l'exercici de les activitats sense llicències, requerint al titular perquè s'adeqüi al Reglament d'activitats classificades, ordenant la imposició de mesures correctores per evitar les molèsties, executant els actes administratius que dicti i procedint, en cas d'incompliment, al tancament de l'activitat. Totes aquestes qüestions no són més que la concreció de les competèn-

cies dels ajuntaments i són recordades des d'aquesta institució. Novament, el problema rau en l'ús que els ajuntaments fan de les seves pròpies competències.

La senyora Dolors Montserrat, del Grup Popular, en relació amb la Llei 6/93. Entenem que l'Administració és conscient de la importància que té la gestió de residus per aconseguir un desenvolupament ambientalment sostenible, capaç de satisfer les necessitats de les generacions presents sense posar en perill els recursos que hauran d'emprar les generacions futures per satisfer les seves pròpies necessitats. Creiem que s'està treballant suficientment en aquesta temàtica, encara que potser no amb la rapidesa que a tots ens agradaria. Tanmateix, cal tenir en compte l'existència de diverses administracions competents –ajuntaments, consells comarcals– amb l'Administració autònoma pròpia, que cal recoordinar. Hem tingut coneixement que l'Ajuntament de Barcelona, en guies informatives adreçades al ciutadà, el sensibilitza en el fet de contribuir a la gestió de recollida de residus classificant aquests per tal de fer la recollida selectiva.

La senyora Tolosana, d'Iniciativa, i el senyor Espadaler, de Convergència i Unió, em feien una consideració de competències en el medi ambient. Tenen un exemple en la nostra preocupació en la recomanació que s'estudiï per part d'aquest Parlament la possible reforma de la legislació atributiva de competències en matèria d'aigües residuals.

Del senyor Oliart, del Partit dels Socialistes, sobre abocaments incontrolats. En el cas concret que se'ns planteja, de la contaminació de les aigües de la riera de les Febres, d'Avià, el Departament de Medi Ambient recollia el suggeriment formulat des de la nostra institució. Així, doncs, es procedí a realitzar una nova inspecció a la zona afectada i es tingué en compte l'associació reclamant, que com a part interessada hauria de tenir coneixement de les resolucions que s'adoptessin en la matèria objecte de la queixa. El mateix Departament manifesta que el seu objectiu primordial és el compliment de la normativa protectora del medi emprant, en aquest sentit, tots els mitjans que l'ordenament jurídic li atorga.

La senyora Rosa Bruguera, de Convergència i Unió, el tema tributari. En quantes ocasions l'Administració atén en primera instància les al·legacions dels interessats? En la mesura que a nosaltres ens arriben únicament les queixes formulades pels ciutadans que prèviament s'han adreçat a l'Administració, la qual ha desatès les seves peticions, hem de dir que desconeixem el percentatge de casos en què, en primera instància, l'Ajuntament atén les reclamacions dels interessats. De tota manera, se segueix utilitzant incorrectament el recurs a la via executiva, i ens consta que la sola reclamació dels ciutadans no és efectiva en moltes ocasions.

Una pregunta del senyor Ridaó sobre –també– temes tributaris. Em plantejava, es plantejava insistir en la qüestió que és que els ciutadans no poden reclamar la tutela dels tribunals pel cost que això suposa. Aquesta qüestió ve lligada especialment pel que fa a les multes de trànsit, al fet que l'òrgan competent per dictar la sanció són els alcaldes, la resolució sancionadora dels

quals esgota la via administrativa. La desaparició del recurs de reposició com a recurs administratiu previ a l'interposició de recursos contenciosos administratius ha comportat que el particular que ha vist desestimades les seves al·legacions hagi d'anar directament als tribunals pel fet que la resolució de l'alcalde no pot ser objecte de recurs ordinari. Des de la institució recordem a l'Administració que compleixi estrictament amb les previsions procedimentals. Les nostres recomanacions en aquest àmbit cal dir que tenen un alt grau d'acceptació.

En temes..., ja entrant en temes de Sanitat, la senyora Mayol es va referir ahir a una de les consideracions que dèiem sota l'epígraf «per estalviar diners a vegades cal gastar-ne», en relació amb l'assistència sanitària, la gent gran, els malalts crònics. La senyora Montserrat també es va referir a les nostres consideracions relatives a la informació en l'àmbit sanitari. El que preteníem suggerir amb aquelles reflexions és que, tot i que els estàndards de gestió en l'àmbit sanitari català siguin per regla general alts, ho hem dit altres vegades, és possible millorar-los. En uns casos millorant la informació, en uns altres fent unes despeses. Certament, això últim té a veure amb els diners, no amb la gestió. Però sí que pensem que es tracta de despeses que a posteriori generen economia, no està tan allunyat de la gestió.

Responent a les inquietuds del senyor Ridao, de la senyora Tolosana i de la senyora Montserrat a l'atenció primària, la inacabada reforma de l'atenció primària i la dificultat d'integració dels professionals dificulta la coordinació i el bon funcionament dels dos nivells assistencials, primari i hospitals, i posa en situació de desigualtat els ciutadans atesos en la xarxa no reformada. Hem recomanat l'agilitat de la reforma i el desplegament reglamentari per ampliar la insuficiència o pèrdua de drets com pot ser en la lliure elecció de metge o en el rescabament de despeses.

En tema de serveis socials, em sembla que era ahir, eren el senyor Oliart i la senyora Mayol que em van fer una referència a les Jornades de Coordinació dels Síndics de l'Estat, l'any passat, i més concretament al compromís de defensar polítiques de discriminació positiva. Nosaltres, des del Síndic, estem intentant complir aquest compromís. Per citar només tres casos, podem recordar algunes referències que hem fet en relació amb col·lectius tan diferents com ara els discapacitats pel que fa a la integració en el treball, les famílies nombroses quant a les ajudes o, finalment, les relatives a presos també en relació amb la integració laboral en deixar la presó.

El tema d'infants. La senyora Bruguera va formular dues qüestions en relació amb la celeritat dels jutges en les actuacions que fan referència a infants i sobre els recursos policials per fer front a delictes contra infants. Avui s'han fet, també..., s'han referit a la primera part. En relació amb la primera qüestió el que pretenem assenyalar en l'Informe és que els tràmits judicials –també els administratius– no són sempre tan àgils com caldria. No significa això que els jutges siguin insensibles a la necessitat d'actuar amb especial diligència en els casos que afecten menors per evitar que la demora els irrogui perjudicis, però constatem que aquestes demo-

res es produeixen. Les demores són menors que en relació amb els adults, però són, encara, excessives. Pel que fa a la segona qüestió, no hem arribat a determinar si a Catalunya aquests recursos policials són suficients. Els enganyaria si diguéssim que tenim una conclusió, atès que no ho hem estudiat. Hem volgut, però, assenyalar que no són suficients les mesures de prevenció encara que siguin importants, sinó que cal disposar també de recursos sancionadors per fer front a agressions als infants de la magnitud de les que s'han posat de manifest durant l'any 1996.

La senyora Tolosana i a la senyora Bruguera, van plantejar temes d'educació i urgències mèdiques. El Síndic ha recomanat al Departament de Sanitat que el Servei Català de la Salut continuï educant i informant la població sobre la correcta utilització dels recursos sanitaris per tal d'evitar situacions de saturació i col·lapse a les urgències. Tot i el reconeixement pel Departament que l'atenció urgent és un punt crític del sistema, no es creu en l'opció incrementalista com a solució del problema, sinó organitzativa, coordinant, clarificant, incidint en el comportament de la demanda. Ens consten totes les actuacions executades pel Departament en aquesta matèria –vegeu pàgina 11698–, i el Síndic suggerí finalment l'ampliació i reorganització dels nivells d'atenció hospitalària més conflictius, adoptant les mesures adients per poder atendre amb rapidesa i capacitació professional i amb l'estructura més adequada l'atenció urgent, per donar una resposta de qualitat a les necessitats dels pacients. També suggerí l'ampliació de les dependències de l'hospital de Bellvitge, per si calgués ampliar el nombre de «cubicles» i sales destinades a l'atenció urgent.

El diputat senyor Vilardaga, del Partit Popular, en el camp del consum, ens feia una reflexió sobre els «bolsos» del supermercat. No hem rebut queixes, segurament per les raons indicades pel mateix senyor diputat. Pensem que són les organitzacions de consumidors les que han d'actuar primerament, però considerarem la problemàtica que ens ha plantejat, la considerarem.

Les diputades, la senyora Geli i la senyora Bruguera també s'han referit a la qüestió de la drogodependència. Enguany hem parlat de la drogodependència en relació amb els malalts de la sida; certament no la drogodependència sense la connotació de la sida, però, arran de les visites a determinats centres d'atenció, hem iniciat una actuació d'ofici, la número 1260/96, que està tramitant-se i es comenta en aquests termes d'actuació no conclusa.

Una pregunta del senyor Ridao sobre el procediment judicial ràpid en matèria de consum. Nosaltres traslladem el nostre informe al Defensor del Poble, que és el competent per proposar a les Corts Generals una modificació legislativa que prevegi un procediment judicial ràpid per als litigis en matèria de consum. No en sabem el resultat.

La senyora Montserrat, del Partit Popular, ens demana la efectivitat de l'oficina de reclamacions dels ens locals. Entenem que la seva pregunta es refereix a les oficines municipals d'informació al consumidor. Des de la institució tenim la percepció que aquestes oficines

generalment funcionen de manera molt eficient; cal destacar la col·laboració fluida que hi mantenim, en el sentit que hi adreçem aquells ciutadans amb queixes de caràcter privat i que aquestes oficines ens fan arribar les queixes contra l'Administració pública de ciutadans que s'han adreçat prèviament a elles.

També diversos diputats, entre ells el senyor Ridao, la senyora Barenys –potser em deixo algú–, ens feien algunes reflexions sobre la introducció..., sobre els temes de serveis socials. Em permeto recordar una mica el que dèiem a l'Informe, i, vaja, ho reproduïxo en aquest moment: «Els serveis socials són una de les eines per a la pràctica de la seguretat política que coneixem com a estat del benestar. Aquest tipus d'estat, amb el qual s'identifica constitucionalment el nostre, serveix per designar, com ens recorden els autors que s'hi han referit, el conjunt de polítiques i programes de les administracions públiques per proporcionar tots els habitants d'un país d'uns serveis bàsics de benestar i assegurar-los uns guanys econòmics bàsics per mantenir el nivell de vida que normalment s'aconsegueix amb una economia desenvolupada, amb una ocupació estable, quan per edat, per accident o per alguna altra causa justificada no poden treballar. És important recordar que aquestes prestacions a les quals ja ens hem referit en altres apartats de l'Informe –habitatge, sanitat, treball i pensions– han esdevingut drets econòmics fonamentals que els ciutadans reclamen a l'Estat com quelcom que se'ls deu.»

Amb aquests mots queda molt resumida la nostra opinió. Això no obstant, és cert que no és igual portar-ho a la pràctica en una època d'eufòria pressupostària o en un moment de contenció pressupostària. Ara bé, el concepte que sigui l'estat social s'ha de tenir clar com a paràmetre al qual han de tendir les polítiques públiques. Per això en una de les conclusions del Segon Congrés de la Federació Iberoamericana d'*Ombudsmen*, en l'elaboració de les quals hem participat activament, es diu: «Los derechos económicos, sociales y culturales no son un mero enunciado formal, pues obligan a los poderes públicos en todas sus actuaciones. Su cumplimiento es condición necesaria para la plena efectividad de los derechos civiles y políticos.» Tenim una actuació oberta sobre el decret de preus.

Sobre temes d'infants, de la senyora Barenys, del Grup Socialista, informació sobre els infants en els mitjans de comunicació. Sempre és preferible –contesto– fomentar conductes que sancionen infraccions. Estem a favor de l'autoregulació dels mitjans de comunicació. En aquest sentit, hem recolzat l'activitat del Col·legi de Periodistes de Catalunya a través del seu codi deontològic i l'òrgan de vigilància i mediació creat a l'efecte. Tanmateix, en ocasions, és necessari utilitzar també mesures sancionadores. També hem de fer referència, com a positiu, a la creació del Consell audiovisual de Catalunya.

La senyora Montserrat ens ha traslladat la preocupació de molts pares pels casos de violència infantil i ens demana el nostre parer. El que li puc dir és que hem expressat reiteradament la nostra preocupació i les nostres crítiques a determinats missatges adreçats als infants –utilitzo l'expressió «infants» en el sentit que comprèn fins a l'edat de divuit anys–, missatges publi-

citaris, programacions televisives que, encara que no estigui demostrat de manera indubtable que generen violència, hi ha dubtes raonables que sí que poden coadjuvar.

D'altra banda, hem insistit aquest any, altra vegada, en la necessitat de promoure una escolarització efectiva com a mesura que propiciï la integració de la societat, i, així, hem advocat per l'extensió dels programes de garantia social. D'altra banda, també ens hem referit a les mesures de reacció social a les actuacions a posteriori de la violència, és a dir, al conjunt de mesures per intentar la resocialització del jove. Potser no és gran cosa, però només puc afegir que a mi també em preocupa força i que tot el que gastem en prevenció –per referir-me novament als diners– em sembla diner ben gastat.

Temes d'ensenyament. Una pregunta del senyor Oliart, ens demanava accés als centres derivats d'escoles bressol. En els casos que s'han adreçat al Síndic se'ls ha informat de la normativa d'accés i, en concret, dels criteris d'admissió. Així mateix, ens hem adreçat al Departament d'Ensenyament per informar d'aquesta pràctica dels centres, de condicionar l'accés a l'ensenyament obligatori al fet d'haver cursat estudis d'educació infantil en una determinada escola bressol, per tal que adopti mesures per evitar aquesta informació no correcta.

De la senyora Tolosana, sobre la manca de control de centres concertats. A partir de les queixes rebudes, tant per professors com per pares d'alumnes i de centres concertats, s'ha detectat que l'actuació d'inspecció i control d'aquests centres no es realitza, amb caràcter general, d'ofici pel mateix Departament, sinó que aquest no ha iniciat la seva actuació de control del compliment del concert en els casos denunciats fins que ens hi hem adreçat.

En l'Informe ens referim a una queixa presentada per la mare d'un alumne en relació amb l'estat de les instal·lacions d'un centre docent concertat. Vam haver de denunciar l'existència d'unes instal·lacions inadequades per tal que s'adoptés alguna mesura. El Departament, a través d'inspecció, va comprovar-ho i va instar el titular a esmenar ràpidament les deficiències dins un termini al més breu possible.

Així mateix, una mestra d'un centre concertat s'adreçà al Síndic de Greuges davant la inactivitat del Departament d'Ensenyament pel possible incompliment d'un concert educatiu per acomiadament. El Departament havia convocat la Comissió de conciliació sense que s'arribés a un acord, i s'inicià en conseqüència l'expedient de rescissió del concert sense que aquest es tramités dins del termini. La manca de diligència en el funcionament de la Comissió ha permès que un incompliment del concert no fos objecte de sanció.

També sobre ensenyament, una pregunta del senyor Oliart, del Partit dels Socialistes: concentració d'immigrants en determinats centres docents. El Síndic de Greuges va efectuar un estudi sobre el dret d'educació dels immigrants a Catalunya a partir també i conjuntament amb un treball de camp efectuat per la Fundació la Caixa. Com a resultat de l'estudi es va arribar a unes conclusions; entre elles destaca la proposta d'adoptar

critèris per a la descentralització limitada per evitar una excessiva concentració d'immigrants en un determinat centre. Aquesta proposta va ésser traslladada al Departament d'Ensenyament. Crec, segons m'ha dit la presidenta, que se'ls ha facilitat còpia de la meua conferència organitzada per l'ICE de Girona fa unes, molt poques, setmanes.

La senyora Rosa Barenys, del Partit dels Socialistes, em demana la manca de resposta a propost i suggeriments del Síndic en relació amb les actuacions d'ofici de centres de disminuïts psíquics. Vil·lablanca, Societat Anònima, problema Diputació de Barcelona i Departament de Benestar Social en relació amb 204 disminuïts psíquics: ambdues administracions han acceptat recentment, en principi, la nostra proposta de mediació. Can Ruti i altres centres de disminuïts: s'han acceptat els nostres suggeriments i s'estan executant tècnicament i per això seguirem vetllant. En altres residències s'acullen parcialment els nostres suggeriments per considerar més avinent els criteris tècnics propis de l'organització de les residències.

La pregunta del senyor Vilardaga, del Partit Popular, sobre temes de normalització lingüística en l'Administració de justícia. Aquest any ha estat menor el nombre de queixes que s'han presentat en relació amb la normalització lingüística en l'àmbit de l'Administració de justícia. No obstant això, en l'Informe ens referim a una queixa presentada per una ciutadana que va veure limitat el seu dret a l'ús del català en les actuacions jurisdiccionals. Es reben poques queixes, però se'n reben.

La senyora Tolosana també ens ha demanat que ajudem per tal que no esdevingui un problema la llengua, quan no ho és. Tingui la seguretat que ho farem.

Les coses sobre temes penitenciaris. Una pregunta del senyor Joan Ridao, d'Esquerra Republicana, sobre problemàtica de personal penitenciari. Certament, han augmentat davant la institució les queixes presentades per funcionaris de presons. Ens hem interessat davant la Conselleria de Justícia per aquesta qüestió, que sens dubte és fruit d'un procés de readaptació i reestructuració que està en procés. Estem encara pendents de resolució de les qüestions i esperem una entrevista amb els responsables del Departament de Justícia.

També una pregunta de la senyora Montserrat, del Partit Popular, que em demanava: «Considera suficient la dotació de mestres a les presons?» Ja en l'Informe s'indica que cal augmentar plantilles per millorar els instruments educadors. És una mesura que, per tant, s'emmarca en el procés de reorganització que des del Departament s'ha engegat i que ens trobem pendents de tenir un informe de les últimes mesures que han pres o pensen emprendre.

Sí, també el senyor Espadaler preguntava la tipologia de les queixes que rebem i que reben els nostres col·legues, si són similars o s'ajusten a la nostra. Diferencien en funció de la realitat sociocultural i econòmica. El senyor Espadaler s'ha referit al medi ambient i jo li diria que aquí a Catalunya tant la sensibilitat com les actuacions de les administracions, doncs, han fet que aquest camp s'hagi ampliat, però no hi ha cap mena de dubte també que en altres comunitats aquest és un tema

que també se'ns planteja. I recordin que en el tema dels sorolls, en una reunió que vam tenir a la seu del Síndic de Greuges de València vam estudiar-ho, perquè era un tema que ens preocupava fortament a tots els comissionats parlamentaris autonòmics i també al mateix Defensor del Poble, perquè també intervé, també participa en aquestes reunions de coordinació de tots els defensors o tots els síndics de tot l'Estat.

Jo no sé si em deixo res. Si hi ha algun diputat o diputada que creu que he oblidat algunes de les seves qüestions..., em penso que tenim un dret de repregunta, per tant, estic a la disposició de vostès.

La presidenta

Moltes gràcies, síndic. Tal com vós mateix suggeriu, aquesta Mesa considera que es pot fer una interpretació àmplia del Reglament i donar avui un segon torn per si hi ha algun grup o algun portaveu de grup que vol fer consideracions, si vol dir alguna cosa.

Per tant, passariem la paraula pel mateix ordre que hem fet abans. Si la senyora Tolosana vol dir alguna cosa, té la paraula.

La Sra. Tolosana i Cidón

Moltes gràcies, senyora presidenta. Reiterar l'agraïment al síndic i als seus acompanyants.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor Vilardaga?

El Sr. Vilardaga González

De fet, em sembla que he de reiterar igualment l'agraïment al síndic de Greuges, per l'atenció que ha tingut amb aquest Parlament, amb aquesta visita institucional i aquest informe tan exhaustiu i aquestes respostes tan concretes que s'han donat en aquest acte.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor Oliart?

El Sr. Oliart i Pons

Gràcies, senyora presidenta. En nom del Grup Socialista, reiterar també el nostre agraïment per la seva compareixença i per aquest informe tan exhaustiu amb què vostè ens ha obsequiat aquest any. I també expressar la nostra satisfacció per la iniciativa que vostè ha tingut d'ampliar aquest debat, la qual cosa proporciona, doncs, major informació als ciutadans, i, d'això, n'estem molt satisfets.

Únicament..., vostè ahir em va contestar en el tema de l'informe extraordinari que li demanàvem sobre immigració; ens va dir que se'n feia ressò i que millor dir-ne «informe monogràfic», nosaltres estem completament d'acord amb això, però malgrat que vostè va dir que potser no tenia suficients recursos, nosaltres li preguem que faci un esforç en aquest sentit, perquè a banda de

la importància que ja tindria per si mateix el fet que vostès elaboresin aquest informe, per la neutralitat, la independència i pel prestigi de la institució, donaria també lloc, aquí, en aquesta Comissió, en la seva presentació, a un debat molt aprofundit, que jo crec que seria també, doncs, molt bo per a tota la societat.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor síndic.

La presidenta

Gràcies a vostè, senyor Oliart. Senyora Bruguera, té la paraula.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies. Senyor síndic, jo també vull agrair-li la seva presència. Aquesta ha estat una sessió llarga, amb dues etapes, que ens ha permès tractar totes les temàtiques contemplades en el seu informe més extensivament, i que per la nostra part valorem molt positivament. O sia

que agraiem que això s'hagi fet, i reiterar una vegada més el nostre agraïment per la seva presència i el seu informe.

Gràcies.

La presidenta

Bé, arribem al final d'aquesta llarga sessió. A mi no em queda res més que agrair, en nom de tots els grups parlamentaris, la presència del síndic, del seu equip, la voluntat que hi ha hagut de diàleg, d'entesa, d'aprofundiment, la facilitat que han donat a aquesta presidència en l'ús del temps...

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i dos minuts.